

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμω, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ : ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μεταφρασίς * Κ, (συνέχεια). — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ): ΑΝΤΩΝΙΝΑ, μεταφρ. Λάμπρου Ἐρνύλη, (συνέχ.). — Κ*: Ο. Ν. Χμέλιεφ: Η ΤΡΙΧΑΠΤΟΠΟΙΟΣ, μεταφρ. ἐκ τοῦ ρωστικοῦ Α. Γ. Κωσταταρινίδου. (συνέχ.).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προπληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι: «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖω ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΕΛΑΦΩΝ - ΠΕΡΑΜΑ

[Συνέχεια]

III'

Ὁ Φαρζεᾶς κατῆλθε τῆς ἀμάξης καὶ διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ μαστιγίου του, ἔκρουσεν ἠχηρῶς τρεῖς ἢ τετράκις εἰς μεγάλην θύραν, εὐρισκομένην μετὰ δύο πικραστάδων προφυλακίου μετὰ λιθίνου θόλου, ἐνῶ ὁ ἵππος, ἐνοήσας ὅτι ἀφίκετο εἰς τὸν σταῦλον ἐχρημέτιζεν ἐξ εὐχαριστήσεως.

Βήματα ἠκούσθησαν ἐν τῇ αὐλῇ καὶ φωνὴ βραγχώδης εἶπεν:

— Καλὰ! Ὁ Ρουσσῶ δὲν φωνάζει. Τώρα ἀνοίγω.

Ἡ θύρα ἠνεύχθη καὶ ἐφάνη χωρικός φέρων βλούζαν καὶ ξυλοπέδιλα, φορῶν δὲ πῆλον πεπαλαιωμένον καὶ πλήρη κονιορτοῦ.

— Εἰσαχθε τοῦ λόγου σας, κύρ Φαρζεᾶς, εἶπε.

— Μάλιστα, κύρ Γιάννη μου, ἐμεῖς.

— Ἐκᾶματε καλὸ ταξίδι;

— Βέβαια! ἂν καὶ ὁ δρόμος εἶναι λιγυρὸν μακρὸς διὰ τὸ ἄλογο.

— Μπᾶ! αὐτὸ ἔκαμε ἄλλους καὶ ἄλλους! Θὰ ἦτουν πολὺ τυχερὸ ἂν ἐξοῦσε διὰ νὰ κοιμᾶται ὅλο' στὸ σταῦλο.

— Ἀπὸ τὸ Κορβινὺ ἕως ἐδῶ εἶναι ὀκτώ λεύγαις νὰ πάγη καὶ νὰ ἔλθῃ εἶναι δεκαεὶς καὶ περὶ πάντων.

— Θὰ ξεκουρασθῇ αὖριον, ἂν δὲν ἔχη ἐργασία.

— Θὰ σᾶς ἀφήσωμε τώρα διὰ νὰ πάμε εἰς Ἐλάφων - Πέραμα, ἀφοῦ σᾶς εὐχαριστήσωμε διὰ τὸ ἀμάξι ποῦ εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς δανείσετε.

— Δὲν θὰ φύγετε καθόλου! θὰ φάγωμε μαζί καὶ ἔπειτα φύγετε.

Ἡ Σολάνζη εἶναι μονάχη καὶ μᾶς περιμένει, εἶπεν ἡ Καταλίνα.

Ἡ Σολάνζη, ἀγαπητὴ κυρὰ Φαρζεᾶς, σᾶς περιμένει εἰς τὸ Πριερέ. Ὁ Ρωμαῖος ἠθέλησε νὰ σᾶς ἔξασθη. Ἐπῆγε τὸ βράδυ καὶ τὴν ἔφερε. Εἶναι μέσα μετ' ὁ γέρω πατέρα καὶ μετ' ὁ Πέτρο Σαδουέν, τὸν ἐξάδελφόν μου, τὸν λατόμον τοῦ Οὐλάν. Δὲν μπορεῖτε νὰ φύγετε.

Ταῦτα λέγων ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ, ὁ πρωτότοκος τῶν Τρεμόρ τοῦ Σεβάν, ἀπέβουξε τὸν ἵππον καὶ ἔσυρε τὴν ἀμάξαν εἰς τὸ ἀμαξοστάσιον, ἐνῶ ὁ Φαρζεᾶς καὶ ἡ σύζυγός του ἐλάμβανον ἐξ αὐτῆς τὰ δέματα, ἅτινα ἐπρομηθεύθησαν εἰς Κορβινὺ, τὸ πεπολιτισμένον μέρος, τὸ πλησιέστερον τῇ ἐν τῷ μέσῳ τῶν δασῶν ἐρήμῳ ἐκεῖνῃ.

— Οὔτε μιὰ τρίχα δὲν εἶναι βρεγμένη τοῦ Ρουσσῶ, εἶπεν ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ προσδένων τὸν ἵππον εἰς τὴν φάτνην. Πολὺ τὸν ἐπροσέξατε.

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἵππον:

— Φύσα ἄλογάκι μου, θὰ φάγῃς ἀργότερα.

Ἐν τούτοις, προτοῦ ἀπέλθῃ, ἔλαβεν ἕκτινος γωνίας μικρὰν δέσμην τριφύλλου καὶ ἔριψεν αὐτὴν εἰς τὴν φάτνην μετὰ τοσαύτης εὐχερείας, μετ' ὅσης μαθητῆς θὰ ἔριπτε σφαῖραν.

— Ἄς μὴν ἀργοῦμε, ὑπέλαβεν, ἡ σούπα κρυώνει.

Οἱ σύζυγοι Φαρζεᾶς ἐδέχθησαν τὴν πρόσκλησιν ἄνευ παρακλήσεων.

Συνεδέοντο μετὰ τῶν Τρεμόρ δι' ἀρχαίας οἰκογενειακῆς φιλίας. Ἐζῶν δ' ἐν πλήρει μετ' αὐτῶν ὁμοιοῖα καὶ ἀμοιβαία ἐκτιμῆσει. Εἰς παρελθούσαν ἐποχὴν κόρη τις ἐκ τῆς οἰκογενείας Φαρζεᾶς ἐνυμφεύθη μετ' ἑνὸς Τρεμόρ. Ἀλλ' εἶχον παρέλθει πολλὰ ἔκτοτε ἔτη καὶ μόλις ἐνεθυμοῦντο τὸ γε-

γονός. Οὐχ ἦττον ὑφίστατο οἰονεὶ ἀρρηκτος δεσμός μετὰ τοῦ Πριερέ καὶ τοῦ Ἐλάφων - Πέραματος.

Ἀκούσας τὸν κρότον τῆς ἀμάξης ὁ Ρωμαῖος ἔσπευσεν εἰς τὴν θύραν, ἀτημελῶς ἐνδεδυμένος, ἔλαβε τὰ δέματα ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Καταλίνας καὶ τὴν ἠσπάζθη εἰς τὰς παρειάς.

— Μὰ τὴν πίστι μου, εἶπεν εὐθύμως, τί γλυκὸ φιλί. Τὸ πρόσωπό σου εἶναι εὐμορφο καὶ δροσερό. Δὲν μοιάζει μετὰ πασαλειμμένα πρόσωπα τῶν κυριῶν τοῦ πύργου. Ἐπέρασα τώρα ἀπὸ ἐκεῖ. Εἶναι πλῆθος πολὺ ἀπὸ καλὸν κόσμον. Καὶ τί πολυτελεῖς ἐνδυμασίαι, Χριστέ μου! Θαμβόναται κανεῖς νὰ τὰς βλέπῃ. Ἐλάτε μέσα λοιπόν!

— Καὶ ἡ Σολάνζη;

— Εἶναι μέσα. Προσέχει τὸ φαγί.

— Ἐχομε λοιπόν γάμους ἀπόψε; εἶπεν ὁ Φαρζεᾶς.

— Σχεδόν. Ἄν ἦτο μάλιστα ἀπὸ ἐμὲ μόνον, θὰ ἐκάμναμε καὶ τὸ προικοσύμφωνον.

Καὶ κύψας εἰς τὸ οὖς τῆς Καταλίνας:

— Εἶναι ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου σας, τῇ εἶπεν. Μαζὺ θὰ τὴν ἐορτάσωμε. Καλὰ ἔπεσε! Ἐχω κᾶτι νὰ σᾶς ζητήσω.

— Τί;

— Σκέπτομαι πῶς εἶναι καιρὸς ν' ἀποκατασταθῇ κανεῖς.

— Τί θέλεις; λέγε.

— Τὸ ἐννοεῖς, μοῦ φαίνεται.

Ἡ Καταλίνα ἐστέναξε.

— Βέβαια.

— Λοιπόν;

— Ἐγὼ θὰ σοῦ ἔλεγα καὶ ἀμέσως, μετὰ ὅλη μου τὴν καρδιά.

— Ἐλπίζω ὅτι καὶ ἡ Σολάνζη τὸ ἴδιο θὰ εἴπῃ.

— Τὴν ἀγαπᾷς λοιπόν;

— Ἄν τὴν ἀγαπῶ! Ἐχω πολλὰς νύκτας ποῦ δὲν κοιμοῦμαι.

Ὁ Φαρζεᾶς καὶ ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ προσῆλθον.

— Περᾶστε, εἶπεν ὁ ἐραστής τῆς Σολάνζης.

Καὶ προσέθηκε χαμηλοφώνως εἰς τὸ οὖς τῆς Κορσικανῆς:

— Θα τὰ 'πούμε 'στό τραπέζι.

Τὸ μαγειρεῖον, εἰς ὃ εἰσῆλθον οἱ Φαρζεᾶς ἐφωτίζετο ὑπὸ λαμπτήρος ἀνηρημένου ὑπὸ τινος δοκοῦ τῆς στέγης. Εἰς τὸ μέσον ἦν μακρὰ τράπεζα, κεκαλυμμένη διὰ λευκῆς ὀθόνης.

Ἐπὶ τῶν τοίχων ἐρυθραὶ χάλκιναι χύτραι κρεμάμεναι ἠκτινοβόλουν ἐκ τῆς ἀντανακλάσεως τοῦ ἐν τῇ ἐστία πυρός, πρὸ τοῦ ὁποίου ἐψήνοντο δύο νῆσσοι.

Οἱ Τρεμόρ προητοιμάζοντο νὰ δεχθῶσι τοὺς φίλους των.

Γηραιὰ ὑπηρέτις ἠτοίμαζε τὸν ὄβελόν, ἐνῶ λαγῶς μαγειρευόμενος διέχεε τὴν εὐωδίαν αὐτοῦ περὶ τὴν ἐστίαν.

Ἄμα τῇ εἰσόδῳ τῶν Φαρζεᾶς τρία πρόσωπα καθήμενα παρὰ τὴν ἐστίαν ἠγέρθησαν.

Ὁ εἰς ἦτο ὁ κύριος τοῦ οἴκου, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Τρεμόρ, ὅστις ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν φύλακα καὶ ἠσπάσθη εἰς τὰς παρειὰς τὴν Κορσικανὴν, ἣτις ἐδέχθη τοῦτο εὐχαρίστως.

Ὁ γέρον ἦτο ὑψηλός, ἰσχνός καὶ ἐξυρισμένος. Ἡ ὑπόλευκος αὐτοῦ κόμη κατήρχετο ἐλικοειδῶς κατὰ μῆκος τῶν κροτάφων του, κατὰ τὸν τρόπον τῶν Βρετανῶν τῆς Κορνοῦλης, πρὸς οὓς ἡ κάτοικοι τοῦ Μορβάν κατὰ πολὺ ὁμοιάζουσιν.

Ὁ ἐξάδελφος τοῦ οἰκοδεσπότη, ὅστις ἴστατο παρ' αὐτῶ, ἦν εὐγενὴς ἀγρότης, μετέχων τοῦ χωρικοῦ καὶ τοῦ κυρίου, ἰδιοκτῆτης γαιῶν, ἐπιλαμβανόμενος καὶ τῆς ἐργασίας.

Τὸ ἐξυρισμένον αὐτοῦ πρόσωπον ἦν γλυκὺ καὶ ἡρεμον, ἀλλ' ἄνευ ἐκφράσεως. Μόνοι οἱ ὀφθαλμοὶ ἐφαίνοντο ζῶντες ἐν τῇ ἐσβεσμένη ἐκείνῃ φυσιογνωμίᾳ. Ἦτο περίπου πεντηκοντούτης.

Οὗτος ἦν ὁ ἐξάδελφος Σαδουέν, ἰδιοκτῆτης λαμπρῶν λατομείων, ἀπεχόντων δύο λεύγας τοῦ Σεβάν, ἐξ ὧν ἐξήγετο λίθος ὄρωτος ὡς μάρμαρον, ὃν καλοῦσι γρανίτην τοῦ Οὐλάν.

Ὁ Πέτρος Σαδουέν γεροντοπαλλήκαρον ὡς ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ, ὠμίλει ὀλίγον καὶ ἀποφθεγματικῶς, προφέρων μόνον ὀλίγα μονοσύλλαβα.

Οἱ κάτοικοι τῶν πέριξ μερῶν, οἵτινες ἄλλως τε ἐξετίμων αὐτόν, τὸν ἀπεκάλουν Σαδουέν τὸν ἄλαλον.

Τὸ τρίτον πρόσωπον ἦτο ἡ Σολάνζη Φαρζεᾶς· ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἐκινήθη ἐκ τῆς θέσεως, ἦν κατεῖχεν ἐν τῷ σκότει.

Ἐφαίνετο οἰονεὶ αἰσχυνομένη καὶ στενοχωρουμένη διὰ τὴν χάριν αὐτῆς διδομένην ταύτην ἑορτήν, ἣς προέβλεπε τὴν λύσιν.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ἔφερε τὰ δέματα, ἅτινα βεβαίως περιεῖχον ὑφάσματα. Ἐπὶ τῇ θέᾳ αὐτοῦ βαθεῖα ρυτίς ἐχαράχθη μεταξὺ τῶν θαυμασιῶς τοξοειδῶν αὐτῆς ὀφρύων.

Ἐδῆξε τὰ ἐρυθρὰ ὡς κοράλλιον χεῖλη τῆς διὰ τῶν ὠραίων λευκῶν τῆς ὀδόντων καὶ ἐμείδασε θλιβερῶς.

— Ἐδῶ εἶναι, μοῦ φαίνεται, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος, καινούργιο φόρεμα διὰ τὸν μαρ-

γαρίτη τοῦ Σεβάν, διὰ νὰ γείνη πλέον εὐμορφος, ἂν νὰ εἶχε ἀνάγκη!

— Εἰς τὸ τραπέζι, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ γέρον Τρεμόρ. Ἐχομεν καιρὸν νὰ ὀμιλήσωμε ἀργότερα.

Δύο βουκόλοι καὶ εὐτραφῆς, ροδόχρους καὶ χαμηλοῦ ἀναστήματος θεραπαινίς, μὲ γυμνοὺς τοὺς βραχίονας, ἐπανῆλθον ἐκ τῶν σταύλων καὶ ἔλαβον θέσιν εἰς τὸ ἄκρον τῆς τραπέζης.

Παρὰ τοῖς Τρεμόρ οἱ ἄνθρωποι τῆς ὑπηρεσίας ἐθεωροῦντο μέλη τῆς οἰκογενείας.

Ὅτε τὸ φαγητὸν ἐκομίσθη ἐπὶ τῆς τραπέζης:

— Νὰ ἕνας λαγός, εἶπεν ὁ Φαρζεᾶς, ὁ ὁποῖος μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι ἀπὸ τὰ δάση μας.

— Εἰμπορεῖ νὰ ἦναι, ὑπέλαθεν ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ, τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι πῶς δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ. Τὸν ἰσχύωσα καὶ νὰ τὸς εἰς τὴν κατασρόλα. Ἐχει καὶ ἄλλους ὁ μαρκήσιος.

— Εἶναι σκληρὸς αὐτὸς ὁ μαρκήσιος εἰς τοὺς πτωχοὺς, παρετήρησεν εἰς τῶν βουκόλων μὲ πλήρες τὸ στόμα.

— Τί νὰ κάμῃ εἰς τὴν φωλιὰ του αὐτὸς ὁ γέρω λύκος; ἠρώτησεν ἡ θεραπαινίς.

— Μετρᾷ τὰ τὰλληρά του, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος, ρίπτων διάπυρον βλέμμα ἐπὶ τῆς δεξιόθεν αὐτοῦ καθήμενης Σολάνζης.

— Φαίνεται πῶς ἔχει γεμάτα τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου.

— Μπᾶ! δὲν ἔχει κανεὶς ἀνάγκη ἀπὸ τόσα χρήματα διὰ νὰ ζήσῃ, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος πατῶν τὸν πόδα τῆς Σολάνζης, ἣτις ἀπέσυρεν αὐτὸν ἠρέμα.

— Εὐτυχῶς, εἶπεν ἡ θεραπαινίς φιλοσοφουσα. Θὰ ὑφοῦσαν πολλοὶ ἀπὸ φτώχειας. Αὐτὸς μένει μόνος ὄλον τὸν καιρὸν 'στό σπίτι καὶ σκάζει. Θὰ γεράσῃ ἂν τὴν κουκουβάγια εἰς μία τρύπα δένδρου.

— Γνωρίζω κάποιον ποῦ στενοχωρεῖται περισσότερο ἀπὸ αὐτόν, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος.

— Ποῖον;

— Τὸν δυστυχῆ Σίμωνα. Εἶναι περισσότερο ἀπὸ δύο μῆνες ποῦ εἶναι 'στὴν φυλακὴ.

— Αὐτὸς πταίει, εἶπεν ὁ γέρον Τρεμόρ. Εἶχε καλὸ ἐπάγγελμα καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ἀφήσῃ. Ἐχάθηκε μὲ τὴν λαθροθηρία.

— Ἐγὼ δὲν τ' ἀκούω αὐτά, κύρ Τρεμόρ, παρετήρησεν ὁ ἕτερος τῶν βουκόλων. Φαίνεται πῶς αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος εἶναι ἄρρωστος 'στὴ φυλακὴ.

— Τὸν λυποῦμαι, χωρὶς νὰ λέγω πῶς ἔχει δίκαιον. Ρωμαῖε, νὰ προσέχῃς νὰ μὴ λείψῃ τίποτε τῆς γυναικὸς του.

— Νὰ ἦσαι ἡσυχος, πατέρα· ἔχω ἐγὼ τὴν φροντίδα.

— Ἦμουν εἰς τὸ χωράφι, ὑπέλαθεν ἡ θεραπαινίς, καὶ ἔκοβα χόρτο· εἶδα καὶ ἐπερνοῦσαν καθάλα καλοὶ κύριοι ἀπὸ τὸν πύργον. Ἐμπρὸς εἶδα τὸν κύριον Ὀλιβιέρον.

Ἡ Σολάνζη ἠνόρθωσε τὴν κεφαλὴν.

— Εἶναι πολὺς κόσμος διὰ τὸν γάμον.

— Ἡ δεσποινὶς Ἑλένη εἶναι πολὺ καλὴ, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος, μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν εἶναι τυχερὴ μὲ τὸ πουλὶ ποῦ ἐπίασε. Εἶναι ἕνας τσακίνις ποῦ δὲν ἔχει τέρι, καθὼς λέγουν οἱ ὑπηρέται.

— Ἀδιάφορον, εἶπεν ὁ Φαρζεᾶς, εἶναι ὠραῖος γάμος! οἱ Τανναὶ καὶ οἱ Ροσεβιέλ εἶναι οἱ πλουσιώτεροι τοῦ Μορβάν. Τὰ κτήματά των εἶναι ἀπέραντα καὶ τὰ δάση των περιφύρα!

— Ἐχομεν καὶ εἰς ὅλα τὰ μέρη πύργους!

— Χριστέ μου! εἶπεν ἡ θεραπαινίς, εἶναι κανεὶς εὐτυχισμένος νὰ ἔχῃ τόσα καλὰ μονάχος του!

Αἱ δύο νῆσσοι παρετέθησαν ἐψημέναι ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐν πινακίῳ ἐκ κασσιτέρου.

Ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ ἤρξατο διαμελιζόμενος αὐτάς.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο οἱ συνδαιτυμόνες ἔπινον οἶνον Νιέβρης.

Αἱ σιαγόνες ἀνελάμβανον δυνάμεις ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ἐν τῷ κασσιτερίῳ πινακίῳ νησσῶν.

Ὁ Ρωμαῖος ἠγέρθη.

Κατέστη αἴφνης ἐρυθρός, ἐφαίνετο δὲ κάπως ἀμυχανῶν.

— Ἐπειδὴ ὁ λόγος εἶναι περὶ γάμου, εἶπε, καὶ ἀφοῦ οἱ γείτονες τοῦ πύργου μᾶς δίδουν τὸ παράδειγμα, εἰμποροῦμε νὰ τοὺς μιμηθῶμε. Ἀφοῦ ἐζήτησα τὴν γνώμη τοῦ πατρός μου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου, λαμβάνω τὸ θάρρος, κύρ Φαρζεᾶς, νὰ ζητήσω τὴν θυγατέρα σου.

— Τὴν Σολάνζην; ἠρώτησεν ὁ φύλαξ.

— Δὲν ἔχετε ἄλλην.

— Βέβαια. Μᾶς κάμνεις μεγάλη τιμὴ, Ρωμαῖε, καὶ ὅσον διὰ 'μὲ δὲν λέγω ὄχι... ἐξ ἐναντίας... Αὐτὸ μᾶς κολακεύει...

Καὶ ἀληθῶς ὁ φύλαξ ἐκολακεύετο καὶ τοσοῦτον ἦν εὐτυχής, ὥστε ἐψέλλιζε, μὴ γνωρίζων τί νὰ εἴπῃ.

Ἀμυχανῶν ἐστράφη πρὸς τὴν σύζυγόν του λέγων αὐτῇ:

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια, Καταλίνα, πῶς εἶναι μεγάλη τιμὴ καὶ δὲν εἰμποροῦμε νὰ 'πούμε ὄχι; Εἶναι μάλιστα πολὺ διὰ 'μᾶς τοὺς πτωχοὺς.

— Δὲν συλλογίζομαι τὰ χρήματα, ὑπέλαθεν ὁ Ρωμαῖος θριαμβευτικῶς. Μὲ τὴν ἐργασία θὰ ἔχωμε ἀρκετὰ εἰς τὸ Πριερέ διὰ 'μᾶς καὶ τὰ παιδιά μας, ἂν μᾶς δώσῃ ὁ Θεός. Θέλω νὰ πάρω καλὴ γυναῖκα νὰ μοῦ ἀρέσῃ καὶ νὰ φέρεται καλὰ μὲ τὸν πατέρα μου καὶ μὲ τὸν Γιάννη. Τὴν γνωρίζω τὴν Σολάνζην καὶ τὴν θέλω, ἂν μὲ θέλῃ καὶ αὐτὴ.

Ἦτο βέβαιος περὶ τῆς συγκαταθέσεώς της.

Ἄλλ' ἡ μήτηρ δὲν ἦτο ἐπίσης βεβαία, παρετήρει δὲ τὴν θυγατέρα της ἀγωνισῶσα.

— Τὴν Σολάνζην νὰ ἐρωτήσῃς, εἶπεν. Ἄν καὶ αὐτὴ εἶναι μὲ τὴν γνώμη μας, τότε δὲν ὑπάρχει δυσκολία.

Πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν πρὸς τὴν νεαρὰν κόρην.

Οἱ βουκόλοι ἠτένιζον αὐτήν, οὐδὲ λέξιν προφέροντες.

Ἡ θεραπαινίς, ἣτις ἐκόμιζε πινάκιον πλήρες φυλλίδος, ἔστη πρὸ αὐτῆς με ὑψωμένους τοὺς βραχίονας.

Ἡ ταλαίπωρος Σολάνζη, τρέμουσα ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν. Παρετήρει τὸ πρὸ αὐτῆς πινάκιον διὰ βλέμματος βλοσυροῦ καὶ ἐπτοημένου.

Ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἔρρεον δάκρυα, ὥσπερ σταγόνες βροχῆς ἐν ἀρχῇ θυέλλης.

Ἡ στιγμή ἦν ἐφοβεῖτο ἦλθεν.

Ἐπειδὴ ἐξηκολούθει σιωπῶσα, ὁ Ρωμαῖος ὑπέλαθεν :

— Ἐμπρός, μὴ φοβῆσαι. Εἴμεθα φίλοι σας. Σὲ εἶδαμε μικροῦλα καὶ πολλαῖς φοραῖς ἐπήδησες ἑστὰ γόνατά μας. Θὰ ἦσαι πάντοτε τὸ παιδί τοῦ Πριερέ, καὶ ὅταν γείνης ἡ κυρία. Νομίζω πῶς δὲν με ἀποστρέφεται. Δὲν ἦμαι πλέον παιδί, ἀλλὰ θὰ σὲ κάμω εὐτυχῆ.

Ἐκείνη οὐδὲ κἄν ἐστράφη.

Ὁ Ρωμαῖος ἐκπληκτος, τῆ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδεν, ὅτι ἔκλαιε πικρῶς.

Ὁ ἐξαδελφος Σαδουὲν προέβλεπε δυστόχημα.

— Ἐνόμιζα πῶς με ἀγαπᾶς, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος. Μοῦ τὸ εἶπες τὴν ἀνοιξι. Μήμως με ἀπατοῦσες ;

Ἐκείνη ἐψιθύρισε δι' ἐσβεσμένης φωνῆς :

— Ὅχι, Ρωμαῖε.

— Λοιπὸν ;

Ἡ Σολάνζη κατέβαλλε προσπάθειαν καὶ προσέθηκε :

— Δὲν θέλω νὰ ὑπανδρευθῶ.

Ἐπώδυνος ἀγωνία συνέθλιψε τὰ στήθη τῆς Κορσικανῆς.

Ἡ ταραχὴ τῆς Σολάνζης, τὰ δάκρυα, ἡ ἐρυθρότης αὐτῆς, ἦν δι' αὐτὴν ἀποκάλυψις.

— Κόρη μου, εἶπεν ὁ Φαρζεᾶς, λυπεῖς φοβερὰ καὶ τὴν μητέρα σου καὶ ἐμέ.

— Ἀφῆτέ την, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος πληγείς τὴν καρδίαν. Δὲν πρέπει νὰ τὴν βιάσομε. Ἠλιπίζα ἓνα καλὸ λόγος. Δὲν με ἀγαπᾶ. Καλά.

— Σολάνζη, εἶπεν ἰκετευτικῶς ὁ φύλαξ.

Ἐκείνη, ὠχρὰ ὡς ἡ ὀθόνη, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν εἰμπορῶ, ὑπέλαθεν.

Τὸ δεῖπνον ἔληξεν ἀπαισίως.

Μετ' ὀλίγον οἱ Φαρζεᾶς ἀπῆλθον. Ἡ Σολάνζη ἐβάδιζεν ὀπισθεν αὐτῶν.

Καὶ ἡ Κορσικανὴ ἤκουεν ἐν τῷ σκότει τοὺς λυγμοὺς τῆς θυγατρὸς τῆς.

IB'

Τὴν ἐπιούσαν ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν ἀκτινοβόλος.

Ἀλλὰ δὲν ἐπανεφέρει τὴν ἐκλείψασαν χαρὰν εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Ἐλάφων-Περᾶματος.

Θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἐπένηθον ἐν τῇ οἰκίᾳ τὸς αὐτῆς κατῆφεια καὶ σιγὴ ἐπεκράτει ἐν αὐτῇ.

Λίαν πρῶι ὁ Λουκᾶς Φαρζεᾶς ἐξῆλθε φέρων τὸ ὄπλον ἐπ' ὤμου.

Ἐφοβεῖτο νὰ ἴδῃ τὴν θυγατέρα του καὶ νὰ ὀμιλήσῃ αὐτῇ μετὰ τῆς ὀργῆς, ἣτις ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς κατεῖχεν αὐτόν.

Αἱ ἐλπίδες τοῦ ἐψεύσθησαν ἦτο τεθλιμμένοι καὶ ἐκμανῆς.

Μετ' ὀλίγον ἔστη ἐπὶ τινος γηλόφου, ἐκάθησεν ἐπὶ κορμῷ δένδρου καὶ ἠτένισε διὰ πρώτην φοράν τὴν καλύβην τοῦ διὰ βλέμματος βλοσυροῦ.

Ἡ ἄρνησις τῆς Σολάνζης ἐτάρασσε τὸν ὄμαλόν καὶ εἰρηνικὸν αὐτοῦ βίον.

Τοιαύτη προσβολὴ εἰς τοὺς Τρεμόρ, τοὺς ἀρχαιότερους καὶ εἰλικρινεῖς αὐτοῦ φίλους, τοὺς ἐτοίμους πάντοτε νὰ ὑπηρετήσωσιν αὐτόν, εἰς τὸν οἶκον τῶν ὁποίων ἦν εἰς πᾶσαν ὥραν εὐπρόσδεκτος, καθάπερ ἐν τῇ οἰκίᾳ του !

Ἦτο δυνατόν ; Ἐνεκα τινος ἰδιοτροπίας ἢ τινος εἰμαρμένης !

Ἡ Καταλίνα, ἐν ἀπογοητεύσει καὶ αὐτὴ διατελοῦσα, ἀπῆλθεν ὀδηγοῦσα τὰς δύο αὐτῆς ἀγελάδας, ἵνα βοσκήσωσιν εἰς μακρυσμένον λιμῶνα.

Ὁ γάμος οὗτος ἐξησφάλιζε τὴν εὐτυχίαν τῶν Φαρζεᾶς διὰ τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς των.

Καὶ ἡ Σολάνζη κατέστρεφε τὰ πρὸ τσοῦτου χρόνου σχέδιά των !

Ὁ Λουκᾶς Φαρζεᾶς ἀφῆκε τὸ δένδρον καὶ εἰσεχώρησεν εἰς τὸ δάσος με βῆμα βραδύ, κάτω νεύων, κατατεθλιμμένος καὶ σύνοφρος.

Μόλις ἀπῆλθε καὶ ἀνθρωπὸς τις προῦχώρησε ταχεῖ βήματι κατὰ μῆκος τῆς λίμνης καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν, τὴν πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ φύλακος. Ἐκρυσσε τότε εἰς τὸ παράθυρον καί, ὡς ὁ Ὀλιβιέρρος πρὸ τριῶν μηνῶν, ἐκάλεσε :

— Σολάνζη !

Τὸ παράθυρον ἠνεώχθη καὶ τὸ ἡλλοιωμένον πρόσωπον τῆς νεαρᾶς κόρης ἐφάνη μεταξὺ τῶν ρόδων καὶ τῶν κληματιδίων, τῶν περιβαλλουσῶν τὴν πρόσοψιν τῆς καλύβης.

— Εἶσαι σύ, Ρωμαῖε ; ἠρώτησεν ἡ Σολάνζη.

— Ναί, ἐγώ.

— Τί θέλεις ;

— Νὰ σοῦ μιλήσω.

— Πρὸς τί ; εἶπε κλίνουσα τὴν κεφαλὴν.

— Πρέπει.

— Ἐλα μέσα λοιπὸν.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ἦν σχεδὸν ἀπειλητικός.

Τὰ χεῖλη ἔχων συνεσφιγμένα καὶ σύνοφρος ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἔντρομον Σολάνζη, ἣτις ἐκάθησε πάλιν εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς θέσιν παρὰ τὸ παράθυρον, κρατοῦσα τὸ κέντημά τῆς.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ ἔλθω, εἶπε, ἔπειτα ἀπὸ τὴν προσβολὴν ποῦ μοῦ ἔκαμες χθές ; ἀλλ' ὅποιος ἀγαπᾶ εἶναι ἀνανδρὸς καὶ ἔρχομαι νὰ μάθω τί ἀφορμὰς ἔχεις. Ἐπειτα τελειώνουν τὰ πάντα μεταξύ μας. Διατί ἄλλαξες ιδέαν ; Δὲν μοῦ ὑπεσχέθης νὰ με νυμφευθῆς ;

Οἱ δάκτυλοι τῆς θυγατρὸς τοῦ φύλακος ἐκινουῦντο σπασμωδικῶς. Αἱ μακραι

καρφίδες, ἃς ἐκράτει, ὁμοιάζον πρὸς τὰ διαστχυρούμενα ξίφη τῶν μονομάχων, ἀλλ' οὐδὲν ἀπήντησεν.

Ὁ Ρωμαῖος ἐξηκολούθησεν :

— Ἡμουν βέβαιος διὰ σέ, καὶ διὰ τοῦτο ἠθέλησα νὰ προξενήσω ἑξαφνη χαρὰ εἰς τοὺς γονεῖς σου καὶ εἰς ὅλους. Ἀλλὰ σὺ μοῦ ἔδωσες ράπισμα εἰς τὸ πρόσωπον.

Ἡ Σολάνζη ἔκυψε τὴν κεφαλὴν τσοῦτον χαμηλά, ὥστε τὸ πρόσωπόν τῆς ἔψαυε σχεδὸν τὸ στήθος τῆς.

— Ὁμιλήσε λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος ὀργίλος ; εἶπέ ὅ,τι θέλεις, ἀλλ' ἀπάντησε.

Καὶ πραυνόμενος αἴφνης, διότι ἔβλεπε τὴν Σολάνζην ὠχριῶσαν, ὡς εἰ ἦτο ἔτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ, προσέθηκεν :

— Ἄν σοῦ ἔκαμα τίποτε, παραπονέσου ! Ἄν σὲ ἐλύπησα, χωρὶς νὰ τὸ εἰξεύρω, θὰ σοῦ ζητήσω συγχώρησι.

— Ὅχι, Ρωμαῖε, ἐψιθύρισε ἡ Σολάνζη, μόλις συκρατοῦσα τὰ δάκρυά τῆς, δὲν με ἐλύπησες. Ἦσο πάντοτε καλὸς δι' ἐμέ, πολὺ καλὸς ; ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, μὴ ἐπιμένεις. Δὲν θέλω νὰ σὲ νυμφευθῶ, ὄχι διότι δὲν σὲ ἀγαπῶ, ἀλλὰ διότι δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμω.

— Αὐτὸ δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸ καταλάβω !

— Θέλω νὰ μείνω μόνη με τοὺς γονεῖς μου, ὑπέλαθεν ἐκείνη ζωηρῶς, φοβουμένη ὅτι πολλὰ ἤδη εἶπεν.

Ἄλλ' ὁ Ρωμαῖος ἐσκέπτετο.

— Λοιπὸν δὲν θὰ με νυμφευθῆς ;

— Ποτέ.

— Δὲν ἀγαπᾶς κἀνένα ;

Ἐκείνη τὸν ἠτένισε με ὑγροὺς τοὺς ὀφθαλμούς, δάκνουσα τὰ χεῖλη, ἵνα μὴ ἐκραγῆ εἰς λυγμούς, ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμήν καὶ ἀπήντησε :

— Κἀνένα.

— Αὐτὸ εἶναι τρέλλα.

— Ὅχι, δὲν εἶναι τρέλλα, ἀλλὰ τιμιότης.

Τοῦτο ἦν ὁμολογία.

Ὁ Ρωμαῖος ὠπισθοχώρησεν ἐν βῆμα. Ἰστατο ὄρθιος πρὸ τοῦ καταπετάσματος τῆς ἐστίας. Ἐλύγισεν ἐξ ὀργῆς τὴν ἐκ πρίνου ράβδον του, τὴν ὁποίαν ἔθραυσε καὶ ἔριψε τὰ τεμάχια εἰς τὸ πῦρ.

Ἐπλησίασεν εἶτα τὴν Σολάνζη, ἔλαβεν ἐν καθίσμα καὶ ἐκάθησεν.

— Ὅ,τι συμβαίνει δὲν εἶναι φυσικόν, εἶπε. Κἄτι μοῦ κρύπτεις ; ἡ Ἀμώνη με ἀπήντησε τὸ καλοκαίρι πολλὰς φοραῖς καὶ μοῦ εἶπε με ὕφος μυστηριῶδες : « Ἀγαπᾶς τὴν εὐμορφη κόρη τοῦ Ἐλάφων-Περᾶματος ! Ἐλπίζεις νὰ τὴν νυμφευθῆς ! Πρόσεξε μήπως κἀνεις ἐξυπνότερος ἀπὸ σὲ σοῦ τὴν πάρη. Τὴν τριγυρίζουν ! » Δὲν ἔδωσα σημασίαν εἰς τὰ λόγια τῆς, διότι ἔρχονται ἡμέραι ποῦ δὲν εἶναι ἑστὰ σωστά τῆς, ἡ πτωχὴ. Σήμερον ὅμως βλέπω πῶς εἶχε δίκαιον. Τοὺς λόγους τῆς τοὺς ἐνθυμήθη ἀπὸ χθές. Ἐκείνη ποῦ γυρίζει ἡμέρα νύκτα, γνωρίζει πράγματα ποῦ δὲν γνωρίζομε μεῖς. Ἄν δὲν με θέλῃς ἀπὸ ἰδιοτροπίαν, Σολάνζη, ἂν δὲν σοῦ ἀρέσω, θὰ σεβασθῶ τὸ θέλημά σου. Θὰ ἔχω ὑπομονὴ νὰ με ἀγαπήσῃς. Ἄλλ' ἂν εἴξευρα

πῶς ἀγαπᾷς ἄλλον, ἀλλοίμονον εἰς αὐτόν! Ὅθι τὸν ἁγίον ἄν σκουλίκι, θὰ τὸν ἐσύντριβα ἄν ἄχυρο.

— Ρωμαῖτε!

— Διατί με ἀπατούσες; Ἐνθυμήσου, ὅτι, ὅταν ἐπεριπατούσαμε εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τὰ χωράφια μου ἔδειχνες κἄτι περισσύτερον ἀπὸ φιλική. Ἐκάμαμε σχέδια διὰ τὸ μέλλον. Καὶ ἐλέγαμε, τί θὰ κάμωμε τὰ μικρά μας ἂν μᾶς ἔδινε ὁ Θεός. Ἄν ἦσαν ἀρσενικά, τὸ ἓνα θὰ ἐγίνετο γεωργός, τὸ ἄλλο ἀξιοματικός. Ἄν ἦσαν κορίτσια θὰ ἐσηματιζάμε καλὴ προῖκα διὰ νὰ τὰ ἀποκαταστήσωμε ὅπως πρέπει. Ἐλησμόνησες λοιπὸν τὰ ὄνειρά μας; Ἐξηγήσου, σοῦ τὸ ζητῶ διὰ χάριν. Μοῦ φαίνεται πῶς ὅ,τι καὶ ἂν μοῦ πῆς θὰ ἦμαι πλέον εὐχαριστημένος.

— Σὲ παρακαλῶ, Ρωμαῖτε . . .

— Θέλω νὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλα.

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ ὀμιλήσω.

— Σολάνζη! ἀνέκραξεν ὀργιζόμενος.

— Δὲν θὰ με κτυπήσης;

— Ὁχι! αὐτὸ θὰ ἦναι ἀνανδρία. Εἶσαι κορίτσι καὶ εἶμαι ἄνδρας. Φοβοῦμαι τὸν θυμὸ μου. Φεύγω· τοῦτο εἶναι φρονιμότερο. Δὲν εἰμπορεῖς ὅμως νὰ καταλάβῃς τί ὑποφέρω. Χθὲς ἤμουν εὐτυχῆς καὶ ἡ ζωὴ μου ἐφάνετο ὡραία, διότι ἐνόμιζα πῶς με ἀγαπᾷς. Τώρα μοῦ ἔρχεται νὰ σὲ σκοτώσω καὶ νὰ σκοτωθῶ ἔπειτα καὶ ἐγώ, διότι μοῦ φαίνεται πῶς δὲν με θέλεις ἐπειδὴ . . .

— Λέγε λοιπὸν;

— Ἀγαπᾷς ἄλλον.

Ἡ Σολάνζη ἀπελπισ ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Νά, δὲν τὸ ἀρνεῖσαι, ἀνέκραξεν ὁ Ρωμαῖος συσφιγγὼν τὸν βραχίονά της τοιοῦτον ἰσχυρῶς, ὥστε ἐκείνη ἀφῆκε κραυγὴν.

— Πονῶ, Ρωμαῖτε!

— Εἰπέ μου τὸ ὄνομά του.

— Ἀδύνατον.

— Δὲν θὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ ἂν δὲν τὸ μάθω.

— Δὲν θὰ ὀμιλήσω.

— Εἶναι λοιπὸν ἄνθρωπος ἀνάξιος διὰ σέ, ἀφοῦ δὲν τολμᾷς νὰ πῆς τὸ ὄνομά του· ἔκαμε λοιπὸν ἀτιμία! Ἦσουν καλὴ ἄλλοτε, τιμιά! Εἶχαμε ἐμπιστοσύνη εἰς σέ, καὶ σὺ εἶχες ἐμπιστοσύνη εἰς ἡμᾶς. Ποτὲ δὲν σ' ἄκουσα νὰ πῆς ψεύματα. Ποῖος λοιπὸν εἶναι ὁ ἀθλιὸς αὐτός . . .

Τῆ συνέθλιβε τὸν βραχίονα ἐν τῇ χειρὶ του, ἐκείνη δὲν ἀνθίστατο.

Ὁ Ρωμαῖος τὴν εἶδεν ἔτι μᾶλλον ὠχρῶσαν, κύπτουσαν καὶ λιποθυμοῦσαν.

Τὴν ἐκράτησεν εἰς τοὺς βραχίονάς του, ἵνα μὴ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Τὴν περιποιήθη, τὴν ἐθώπευσε, τὴν ἐκάλει διὰ τῶν τουφερωτέρων ὀνομάτων, ἵνα ἐπαναφέρῃ αὐτὴν ἐν τῇ ζωῇ.

Συνελθοῦσα εἶδεν ὅτι εὕρισκετο εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀνθρώπου, ὃν ἐλάτρευε, καὶ ἀφῆκε ἐπώδυνον κραυγὴν.

— Ἀφσέ με, ἐπιθύρισε. Φύγε. Δὲν εἶμαι ἀξία διὰ σέ.

Καὶ ἀποσπασθεῖσα τῆς ἀγκάλῃς του,

ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς ἔδρας, ἐστήριξε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ ἔκλεισε, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα μεταξὺ τῶν χειρῶν της.

— Δυστυχισμένη, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος, ἐχεις ἐραστὴν!

Ἐκείνη δὲν ἀπήντησε.

— Καὶ ἡ μητέρα σου τὸ εἰξεύρει;

— Ὁχι.

— Ὁ Φαρζεάς;

— Ὁχι.

— Λοιπὸν τί θ' ἀπογείνης;

— Τί σὲ μέλλει; Ἐγκατάλειψέ με.

Δὲν βλέπεις λοιπὸν ὅτι με βασανίζεις! Εἶπες ὅτι ὑποφέρεις! Τί θὰ ἔλεγες ἂν εἰξευρες πόσον ὑποφέρω ἐγώ; Ναί, εἶμαι ἀνάξια διὰ σέ, Ρωμαῖτε. Ἦθελα νὰ γείνω σύζυγός σου· τοῦτο ἦτο ὄνειρόν μου· ἀλλὰ δὲν ἔχω πλέον τὸ δικαίωμα. Ἄλλος με ἠτίμασε. Πῶς ἔγινε τοῦτο; Οὔτε ἐγώ εἰξεύρω. Ἦτο πεπρωμένον. Δὲν θέλω νὰ δικαιολογηθῶ. Δὲν θὰ με πιστεύσης καὶ θὰ ἔχῃς δίκαιον, διότι αἱ περιστάσεις με ἐνοχοποιοῦν. Καὶ ὅμως δὲν εἶμαι οὔτε ἀπληστοσ οὔτε φιλάρεσκος. Ἦμουν εὐχαριστημένη εἰς αὐτὴν τὴν καλύβην με τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου. Τίποτε ἄλλο δὲν ἐπεθύμουν. Σὲ ἐσυλλογιζόμενον καὶ ἤμουν εὐτυχῆς. Ἐσκεπτόμουν, ὅτι ἡ ζωὴ μας θὰ ἐπερνοῦσε εἰρηνικά, χωρὶς λύπας. Ἐτελειώσε, δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐλπίζω πλέον. Ἐπρεπε ἴσως νὰ ὑπερασπισθῶ καὶ νὰ φρονεθῶ καλλίτερα. Ἡ ἀτιμία μου εἶναι πλέον φοβερὰ παρὰ ὅσον τὴν φαντάζεσαι. Φύγε διὰ παντός. Δὲν εἰξεύρω τί με περιμένει. Τώρα εἰξεύρεις τὴν ἀλήθεια.

Καὶ ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν της νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἔκλεισε πικρῶς.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμὸρ ἤκουε τὰ παράπονά της· ἐμέτρα τοὺς παλμούς της καρδιάς της ἐκ τῶν ἀναπάλσεων τοῦ στήθους της.

Ἐκεῖνος ἐδίστασε μικρὸν, διατελῶν μεταξὺ τῆς ὑπερηφανείας καὶ τοῦ ἔρωτος, ὃν πρὸ τοσοῦτου χρόνου ἔτρεφε διὰ τὴν νεαρὰν ἐκείνην κόρην, ἣν εἶχε σχεδὸν ἀναθρέψει, καὶ ἣν ἐλάτρευε μετὰ τοσοῦτου πάθους.

Ἡ ὑπερηφάνεια κατίσχυσεν.

— Τὰ καταλαβαίνω ὅλα, εἶπεν ἀποτόμως.

— Τί λοιπὸν;

— Τὰ λέγεις, διότι ἡ ἀλήθεια φαίνεται, καὶ ἔρχεται στιγμὴ ποῦ δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ κρύψῃ τὴν ἀτιμία του. Δὲν ἐπαρδόθη ἀπὸ ἔρωτα, ἀλλὰ ἀπὸ ματαιότητα. Ἐπωλήθη. Ὁ ἐραστής σου εἶναι ὁ κόμης Ὀλιβιέρος, ὁ ἔγγονος τοῦ μαρκησίου, αὐτός ποῦ θὰ κληρονομήσῃ τοὺς τίτλους καὶ τὰ ἐκατομμύρια, ὁ μεγάλος αὐθέντης ποῦ μᾶς περιφρονεῖ ἄν τὴ λάσπη, καὶ θὰ ἐσταλαπτατοῦσε με εὐχαριστήσιό του, ἂν εἰμποροῦσε, καὶ σὲ καὶ ὅλους. Ἄ! γυναῖκες! τί ἀνανδρία, τί δολιότης! Εἶναι λίγος καιρὸς ποῦ μοῦ μιλοῦσες διὰ γάμον, διὰ τὸ μέλλον, διὰ ἔρωτα καὶ ἤμουν τόσῃ ἀνόητος νὰ σὲ πιστεύω! Καὶ ἤσουν παραδομένη εἰς τὸν ἀτιμον αὐτόν. Συμφορὰ! Ὅταν συλλο-

γίζομαι, ὅτι σήμερον ἐξομολογεῖσαι τὴν ἀτιμίαν σου, διότι δὲν εἰμπορεῖς νὰ τὴν κρύψῃς, μοῦ ἔρχεται νὰ σὲ πτύσω εἰς τὸ πρόσωπον καὶ νὰ σὲ συντρίψω εἰς τὸν τοῖχον.

Ἡ Σολάνζη ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα μὴ βλέπῃ τὸ ἐξηγριωμένον πρόσωπον τοῦ ἐραστοῦ της.

Ἀκούουσα τὰς ὕβρεις ἐκείνας, ἠσθάνθη ἑαυτὴν λιποθυμοῦσαν ἐκ νέου καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ψιθυρίζουσα:

— Ρωμαῖτε! χάριν, σὲ παρακαλῶ.

Τὴν ἀπόθησε, χωρὶς καὶ νὰ τὴν ἀτενίσῃ.

— Ἄν εἰξευρες . . .

— Τὰ εἰξεύρω ὅλα. Χαῖρε, Σολάνζη, ποῦ ἔχεις πρόσωπο ἀγγέλου καὶ βρωμερὴ καρδιά. Χαῖρε, εἶπες ἀλήθεια, δὲν εἶσαι ἀξία νὰ φέρῃς τὸ ὄνομα ἐνὸς τιμίου ἀνθρώπου.

Καὶ ὤρμησεν ἔξω τῆς οἰκίας ἔξαλλος, παράφρων ἐκ τῆς ἀπελπισίας καὶ τῆς ὀργῆς.

Ἡ Σολάνζη τὸν εἶδε διερχόμενον τὸ πρόχωμα τῆς μικρᾶς λίμνης καὶ ἀφανιζόμενον εἰς τὸ δάσος.

Ἐκάλυψε διὰ τοῦ ρινομάκτρον τὸ πρόσωπόν της, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἔρρε ψυχρὸς ἰδρῶς:

— Ἐχει δίκαιον, εἶπεν· οὔτε διὰ νὰ ζήσω δὲν εἶμαι ἀξία καὶ ἤμουν πολὺ ἀνανδρος διὰ νὰ ποθῶναι. Ἀλλὰ τί χρειάζεται; Μιᾶς στιγμῆς θάρρος!

Καὶ διὰ πυρετώδους χειρὸς ἔγραψεν ἐσπευσμένως δύο γραμμὰς ἐπὶ φύλλου χαρτοῦ, ὅπερ ἀφῆκεν ἀνοικτὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Εἶτα διηυθέτησε τὴν θαυμασίαν αὐτῆς κόμην καὶ παρετήρησεν ἑαυτὴν ἐν μικρῷ κατόπτρῳ, τὸ μόνον ὑπάρχον ἐν τῇ οἰκίᾳ.

— Εἶναι κρίμα, ἐπιθύρισε. Ἐπὶ τέλους! Εἶναι τὸ μόνον μέσον. Ὅταν ἡ πτωχὴ μου μήτηρ ἐπανεῖλθη πόσον θὰ λυπηθῇ!

Ἔστη ἐπὶ στιγμὴν εἰς τὸν οὐδόν.

Ἦτο ἡ ἐνάτη τῆς πρωῆς ὥρα, μιᾶς τῶν τελευταίων ὡραίων ἡμερῶν τοῦ θέρους. Ὁ ἥλιος διέχεε τὸ ἥδυν αὐτοῦ φῶς ἐπὶ τῆς ἀπέριου ἀπόψεως τοῦ λευκῶνος, ἔνθα ὁ ρυαὶ ἔρρεεν ἐπὶ τῆς χαλικοστρώτου αὐτοῦ κοίτης. Τὰ πτηνὰ ἔφαλλον ἐπὶ τῶν δένδρων. Πάντα τὰ γνωστὰ αὐτῇ ἀντικείμενα ἐφάνοντο μειδιῶντα καὶ ἀναγαλῶντα αὐτὴν νὰ ζήσῃ.

Φοβερὰ πάλιν ἐτελεῖτο ἐν αὐτῇ.

— Ὁχι, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποφέρω τὴν ὀργὴν των. Χαίρετε ὅλα!

[Ἐπεται συνέχεια].

* Κ.

A. ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

— Τί ἡλικίαν ἔχει; διελογίζετο· εἴκοσι δύο ἢ εἴκοσι τριῶν ἐτῶν τὸ πολὺ, καὶ ἡ φύσις ὤρισε τὸ τέλος τῆς υπέρβειός του εἰς τὰ εἴκοσι πέντε ἢ εἴκοσι ἕξ! . . . καὶ δὲν

ἤξεύρει τίποτε, ἤλθεν ἐδῶ πιστεύων ὅτι εἶναι καλά, ἀφροντίς, καὶ μὴ ὑποπτεύων, ὅτι ἤρχετο νὰ μάθῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου του, διότι ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν· ἤλθε νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά μου, νὰ με ἴδῃ μίαν στιγμὴν, μὴ ὑποπτεύων πόσον εἶναι ἐπικίνδυνος ἡ πρόφασις, τὴν ὁποίαν εὔρεν.

Ἡ μήτηρ του ἀναμφιβόλως δὲν ἤξεύρει περισσότερον ἐκείνου ὅ,τι μέλλει νὰ συμβῇ μίαν ἡμέραν. Διάγει εὐτυχῆς καὶ υπερήφανος διὰ τὸν υἱὸν της.

Δυστυχῆς γυνὴ! Ὡς ἦτο εὐεργεσία νὰ τὴν προειδοποιεῖ τις. Ὡς ἡλάττου τοιουτοτρόπως θλίψιν προσεχῆ, καθιστῶν αὐτὴν, οὕτως εἰπεῖν, συνήθειαν.

Ἐὰν τῷ ἔγραφον ὅ,τι με εἶπεν ὁ πατήρ μου, ἴσως θὰ ἦτο ἀκόμη καιρὸς. Ὡς ἐπετύχχανεν ἴσως τὴν σωτηρίαν του.

Ὡ! ἐὰν ἦμην ἀδελφὴ τοῦ νεανίου αὐτοῦ! πῶς θὰ ἐφρόντιζον περὶ αὐτοῦ, πῶς θὰ ἐξεπλήρουν καὶ τὰς ἐλαχίστας θελήσεις του! πόσον ἡδέα θὰ καθίστων τὰ ὀλίγα ἔτη, τὰ ὅποια ὁ Θεὸς τῷ χαρίζει ἀκόμη! . . .

Τίς οἶδε! θὰ γείνη ἴσως πολὺ δυστυχῆς. Ἡ μήτηρ του θ' ἀποθάνῃ ἴσως πρὸ αὐτοῦ, θ' ἀποθάνῃ ἴσως ἀνευ φίλου, ἀνευ συγγενοῦς, ἀνευ γυναικὸς τινος, ὅπως τοῦ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Πόσον πάντα ταῦτα εἶναι θλιβερά, Θεέ μου! καὶ διατί εἶμαι θυγάτηρ ἀνθρώπου, ὅστις ζῆ μόνον ἐκ τῶν ἀσθενειῶν καὶ τοῦ θανάτου τῶν ἄλλων! Μετὰ πόσης ἀπαθείας καὶ ἡρεμίας ὁ πατήρ μουπραγματεύεται τοῦτο! Πόσον ἡ ἐπιστήμη καθιστᾷ τὸν ἀνθρώπον ἀδιάφορον καὶ φίλαυτον, πῶς μοὶ εἶπεν ἀνευ συγκινήσεως: «Δύναται νὰ ζήσῃ δύο ἔτη ἀκόμη» καὶ πόσον κακοὶ ἱκτροὶ θὰ ἤμεθα ἡμεῖς αἱ γυναῖκες! Εἰς τί χρησιμεύει ἡ ἐπίκτητος ἐπιστήμη, ὅταν δὲν δύναται νὰ κατανικήσῃ τὴν φύσιν;

Νομίζω ἐν τούτοις, ὅτι διὰ τῆς στοργῆς καὶ τῶν ἠθικῶν περιποιήσεων θὰ ἦτο δυνατόν ν' ἀποδίδεται ἡ ὑγεία εἰς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους δὲν δύνανται νὰ θεραπεύσωσι τὰ ὑλικά φάρμακα.

Μεθ' ὅλα ταῦτα διατί εἰκταίρω τὴν τύχην αὐτοῦ τοῦ κ. Ἐδμόνδου Δεπερέ; ἴσως αὐτὸς εἶναι ὁ αἰτιος τῆς ἀσθενείας του. ἴσως εἶναι ἐκδεδιτημένος τις διερχόμενος τὰς νύκτας του εἰς τὰ ὄργια καὶ τὸ παίγιον, καθὼς ὁ πατήρ μου λέγει ὅτι κάμνουν οἱ πλεῖστοι τῶν νέων.

Ὡ, ὄχι! ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀντωνίνα μετὰ στιγμῶν τινων σκέψιν, δὲν ἔχει τὴν ὄψιν ἐκδεδιτημένον· τὰ χαρακτηριστικά του ἔχουν γυναικεῖαν γλυκύτητα, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔχουν βλέμμα ἡδὺ καὶ ἐλκυστικόν. Λέγουσιν ὅτι αἱ ἀσθενεῖαι, ὡς αὕτη τὴν ὁποίαν ἔχει, κέκτηται μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας ἐκείνων, τοὺς ὁποίους προσβάλλουσι, καὶ ὅτι εἶναι μᾶλλον εὐαίσθητοι, μᾶλλον ποιητικοί, καὶ ἀγαπῶσι μᾶλλον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ἀφοῦ μέλλουν νὰ ζήσωσι βραχύτερον, ἄς ἀπολαύσωσι τοῦλάχιστον

ταχύτερον τῶν ἄλλων ἀπάσας τὰ συγκινήσεις τοῦ βίου.

Καὶ ἐγὼ ἐπίσης θὰ μελετήσω αὐτὴν τὴν ἀσθενεῖαν, ὅταν δὲ ὁ κύριος Δεπερέ ἐπανέλθῃ, διότι θὰ ἐπανέλθῃ, εἶμαι βεβαιωτάτη, θὰ τον παρατηρήσω καλῶς καὶ θὰ μάθω ποῦ πρέπει νὰ βασιθῶ. Ὁ πατήρ μου δυνατόν ν' ἀπατάται. Ἡ ἐπιστήμη δὲν εἶναι ἀλάνθαστος· ἀλλ' ἐγὼ, ἀγνοῶ διατί, εἶμαι πεπεισμένη, ὅτι δὲν θ' ἀπατηθῶ.

Ἡ Ἀντωνίνα εὐρίσκετο εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῶν συλλογισμῶν της, ὅτε ἀποτόμως διεκόπη ὑπὸ μικροῦ θορύβου, γενομένου παρ' αὐτῆς. Ὁ μικρὸς οὗτος θόρυβος παρήχθη ἐκ τῆς πτώσεως τοῦ βιβλίου, ὅπερ ἡ κυρία Ἀγγελικὴ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς της καὶ εἰς τοῦ ὁποίου τὴν πρώτην σελίδα, κατὰ τὴν ἀξίειται συνήθειάν της, εἶχεν ἀποκοιμηθῆ.

Ἀπὸ δύο ἐτῶν—ἐπειδὴ ἡ κυρία Ἀγγελικὴ εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἀντωνίνης, ὅτε ἡ κυρία Δεβὼ ἀπέθανεν—ἀπὸ δύο ἐτῶν, λέγομεν, ἡ ἀξιότιμος κυρία ἤρχετο καὶ ἐκάθητο καθ' ἐκάστην μετὰ τὸ πρόγευμα, τὸ μὲν θέρος παρὰ τὸ παράθυρον, τὸν δὲ χειμῶνα παρὰ τὴν ἐστίαν ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Ἀντωνίνης καὶ ἤρχιζε τὸν Πύργον τοῦ Κερουώρ.

Οὐδέποτε κατάρθωσε νὰ προβῇ περαιτέρω τοῦ μέρους, ὅπου ὁ Γίλις Γκόσλιγκ, ὁ κάπηλος τοῦ Κοῦμνορ, ἔδει πρὸς τὸν εἰσελθόντα εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν του ξένον τὸ παρήγορον τοῦτο διὰ πάντα ὁδοιπόρον, ἔχοντα δίψαν, δίστιχον:

Ὅταν τὸ ἀλογον εἶναι σὸ παγνὶ τοῦ
Ὁ καβαλλάρης ἄς πίνῃ τὸ κρασί του.

ὅπερ, καθὼς οἱ πάντες γινώσκουσιν, εὐρίσκειται εἰς τὴν δευτέραν σελίδα τῆς μυθιστορίας, καὶ τὸ ὅποιον ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ κυρία Ἀγγελικὴ δὲν εἶχε τὰς φιλολογικὰς κλίσεις μακρὰς.

Ὅσακις ἔφθενεν εἰς τοὺς ἀνωτέρω δύο στίχους, ἐκοιμήτο τόσο βραδέως, ὥστε τὸ βιβλίον ἐπιπτεν. Τοῦτο ἦτο ἀναπόφρευτον.

Διὸ ἡ Ἀντωνίνα συνειθίσασα τὸν καθημερινὸν τοῦτον ὕπνον, εἶπε μετὰ μειδιάματος, βλέπουσα τὸ βιβλίον χαμαί.

— Ἄ! νά, ἡ Ἀγγελικὴ ἀναγινώσκει τὸν πεντηκοστὸν δεύτερον στίχον τοῦ Πύργου τοῦ Κερουώρ.

Συνήθως ἡ Ἀντωνίνα ἠγείρετο, ὅταν ἡ πτώσις αὕτη ἐγένετο, ἐπειδὴ δὲ ἐφοβεῖτο τὴν μοναξίαν καὶ τὴν σιωπὴν, ἀφύπνιζε τὴν παιδαγωγὸν της καὶ ἠνάγκαζε αὐτὴν νὰ λαλή, ἀδιάφορον περὶ τίνος, ἀρκεῖ νὰ ἐλάλει· ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ Ἀντωνίνα προὔτιμα νὰ ὄνειροπολῇ, παρατηρήσασα δὲ τὸ βιβλίον, χωρὶς ν' ἀνησυχῆσῃ, ἠτοιμάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἐργόχειρόν της καὶ τὰς σκέψεις της.

Ἄλλ' ἡ κυρία Ἀγγελικὴ, ἥτις δὲν εἶχεν ἀποκοιμηθῆ τόσο βραδέως, ὡς συνήθως, ἀνέφξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἔτριψεν αὐτούς, παρετήρησε περὶ ἐαυτὴν, ἐσήκωσε τὸν Πύργον τοῦ Κερουώρ, τὸν ἐκλείσε

καὶ τὸν ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς ἐστίας, χωρὶς νὰ τὴν ἐπέλθῃ ἡ ἰδέαν ἀναγνώσῃ τοῦλάχιστον τὸν πεντηκοστὸν τρίτον στίχον, ὅπως ἴδῃ τί ὁ ξένος ἀπαντᾷ εἰς τὸν κάπηλον Γίλις Γκόσλιγκ· εἶτα σταυρώσασα τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στομάχου, ἔστρεψε τὸν ἀριστερὸν ἀντίχειρα περὶ τὸν δεξιὸν καὶ ἀπήγγειλε τὴν μίαν ταύτην λέξιν, ἀληθῆ πλεονασμὸν:

— Ἐκοιμήθην.

— Ναί, καλὴ μου Ἀγγελικὴ, ἐκοιμήθητε, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα, καὶ εἰσθε ἐλευθέρω νὰ κοιμηθῆτε ἀκόμη, ἐὰν ἔχητε τὴν ἐλαχίστην ἐπιθυμίαν.

— Ὅχι.

— Ἀναγνώσατε τότε.

— Τί θέλετε νὰ ἀναγνώσω;

— Ἀναγνώσατε τὸν Πύργον τοῦ Κερουώρ.

— Τὸν ἐτελείωσα.

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὑπέλαθεν ἡ Ἀντωνίνα, γελῶσα, ὅτι, ἐὰν προστεθῶσιν οἱ πεντήκοντα δύο στίχοι, τοὺς ὁποίους ἀναγινώσκετε καθ' ἐκάστην ἀπὸ δύο ἐτῶν, θὰ ἔχωμεν τριάκοντα ἑξ̄ χιλιάδας στίχων περίπου, ἐὰν ὑπολογίζω καλῶς, τοῦτέστι περισσοτέρους στίχους παρ' ὅσους ἔχει ὁ τόμος· δυστυχῶς εἶναι πάντοτε αἱ πεντήκοντα δύο πρῶται σειραὶ, τὰς ὁποίας ἀνεγνώσατε.

— Εἶναι τὸ αὐτό, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ἀγγελικὴ, προβλέπει τις πάντοτε πῶς θὰ τελειώσῃ. Αὐτὸ εἶναι τὸ οὐσιώδες.

Εἰς τὸν ἐννοοῦντα, ὑπὸ τὴν ἔσπιν ταύτην, τὴν λογοτεχνίαν οὐδὲν ἔχει ν' ἀποκριθῆ τις.

Οὕτω καὶ ἡ Ἀντωνίνα οὐδὲν ἀπεκρίθη ἐν τούτοις θὰ ἐπεθύμει νὰ κάμῃ ἢ νὰ εἶπη τι, δυνάμενον νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῶν θλιβερῶν διαλογισμῶν της, τοὺς ὁποίους ἐνέπνεεν εἰς τὸ πνεῦμά της ἡ ζωηρὸς συγκεινημένη καρδία της.

Ἡ Ἀντωνίνα ἠγνοεῖ τί νὰ πράξῃ. Ὁ νοῦς αὐτῆς εἶχε προσηλωθῆ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἐδμόνδου.

Τοῦτο δέ, διότι ὁ ἡμέτερος ἦρωας, ἀκουσίως του, εἶχεν ἀπευθυνθῆ ἀμέσως εἰς τὴν καρδίαν της· διότι, ἐν ἀγνοίᾳ του, παρέσχεον εὐκαιρίαν εἰς τὴν νεανίδα νὰ τον λυπηθῆ καὶ εἰσῆλασεν εἰς τὴν ψυχὴν αὐτῆς διὰ μιᾶς τῶν ἀποκρύφων ἐκείνων θυρῶν, ἄς αἱ γυναῖκες τῆς ἡλικίας της εἶναι πάντοτε ἔταιμαι νὰ νοιζώσωιν.

Εἶναι πιθανόν, βέβαιον μάλιστα, ὅτι μετὰ τὸ συμβῆναι τῆς προτεραίας, ἐὰν ὁ Ἐδμόνδος ἐτύχχανε τις ὑψηλὸς, ῥωμαλέος, εὐρωστος κατεργάρας δὲν θὰ ἔκαμνε τόσῳ ταχεῖαν προόδον ἐν τῷ πνεύματι καὶ τῇ καρδίᾳ τῆς Ἀντωνίνης καὶ ὅτι δύο ὥρας μετὰ τὴν πρώτην ἐπίσκεψίν του δὲν θὰ παρεδίδοτο αὕτη λεία τῶν ὄνειροπολήσεων καὶ δὴ τῆς ἀνησυχίας, ἄς προσεπαθήσαμεν νὰ περιγράψωμεν.

Οὕτως ἡ ἐνασχόλησις αὕτη τόσο ὀλίγον συνεθιβάζετο πρὸς τὰς ἑξῆς τῆς Ἀντωνίνης, ὥστε ἐνόμισεν ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν ἀποφύγῃ ἐξερρομένη καὶ περιπατούσα.

— Καλὴ μου Ἀγγελικὴ, εἶπε τότε ἐ-

γειρομένη, υπάγωμεν νὰ περιπατήσωμεν.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶναι ὠραῖος καιρός, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ἀγγελικὴ, καὶ δέχομαι.

Καὶ ἠγέρθη ὠσαύτως.

— Εἰπήτέ μου, ἀγαπητὴ μου Ἀγγελικὴ, ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνίνα, σχεδὸν μὴ ἔνοῦσα ὅτι ἀπηύθυνε τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἐγνωρίσατε ἀνθρώπους στηθικούς;

— Διατί;

— Θέλω νὰ ἠξεύρω θὰ σὰς εἶπω τὸ διατί ἀργότερα.

— Μάλιστα ἐγνώρισα.

— Ἀπέθνησκον ὅλοι;

— ὦ, ὄχι! Ἐγνώρισα μίαν κυρίαν, τὴν ὁποίαν ἐγκατέλειψαν ὅλοι οἱ ἰατροί, καὶ ἡ ὁποία σήμερον εἶναι καθὼς σεῖς καὶ ἐγώ.

— Καὶ τί ἔκαμε δι' αὐτό;

— Ἐπέρασε δύο ἔτη εἰς μεσημβρινὰ κλίματα.

— Τοῦτο θεραπεύει πάντοτε;

— Ὅχι, ἀλλὰ θεραπεύει ἐνίοτε.

— Τότε πρέπει νὰ νυχωρήσῃ, ἐπιθύρυσεν ἡ Ἀντωνίνα.

— Τί λέγετε; ἠρώτησεν ἡ Ἀγγελικὴ.

— Λέγω, καλὴ μου Ἀγγελικὴ, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα ἐρυθριῶσα, ὅτι θὰ ἦσθε πολὺ καλὴ, ἐάν μου ἐφέρετε τὸ περιώμιον καὶ τὸν πῖλόν μου ἀπὸ τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

Μόλις ἡ κυρία Ἀγγελικὴ ἔστρεψε τὰ νῶτα, καὶ τὸ χάριεν παιδίον, ὑπακούον εἰς τὴν ἀνήσυχον συμβουλήν τῆς καρδίας του, ἔλαβε φύλλον χάρτου καὶ ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ ἐν σπουδῇ:

«Ἀναχωρήσατε διὰ τὴν Μεσημβριάν».

Διπλώσασα δὲ τὸ φύλλον καὶ σφραγίσασα, ἔθηκε τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἐδμόνδου Δεπερέ καὶ ἔκρυψεν ἀμέσως τὴν ἐπιστολήν ἐν τῷ κόλπῳ τῆς, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κυρία Ἀγγελικὴ ἐπανήρχετο, κομίζουσα τὸ περιώμιον καὶ τὸν πῖλον.

Ἡ Ἀντωνίνα ἐπίστευεν ὅτι εὔρε μέσον σωτηρίας τοῦ Ἐδμόνδου.

Ἐφαντάζετο ὅτι διὰ τῆς ἀπλῆς ταύτης γραμμῆς, ὁ νεανίας θὰ ἐνόει τὴν ἀνάγκην τῆς ἀπελεύσεως ταύτης, ὅτι θὰ πῆρχετο καὶ ὅτι θὰ ἐπανήρχετο εὐρωστος καὶ εὐτραφής, ὡς ἡ φίλη τῆς κυρίας Ἀγγελικῆς.

Ἄπασα ἡ ἀφέλεια τῆς καρδίας αὐτῆς δὲν περιείχετο ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς; Οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν ὑπωπτεύθη ὅτι ἦτο κακὸν νὰ γράψῃ πρὸς νεανίαν, ἔστω καὶ διὰ νὰ τῷ εἶπῃ:

«Ἀναχωρήσατε».

Ἡ ἐλπίς αὕτη, ἦν πρὸ ὀλίγου τῇ ἔδωκεν ἡ κυρία Ἀγγελικὴ, εἶχεν ἀνοιξῆ διεξόδον εἰς τὰς σκοτεινὰς αὐτῆς σκέψεις καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐναγκαλισθῇ τὴν παιδαγωγὸν τῆς, λέγουσα αὐτῇ:

— Ἄγωμεν, καλὴ μου Ἀγγελικὴ, καὶ ἐπωφεληθῶμεν τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἡμέραν.

Ἡ Ἀντωνίνα ἦτο ἐτοιμὴ νὰ ἐξέλθῃ ἡ κυρία Ἀγγελικὴ, ὅλη μελανεῖμων, ἐφόρει τὰ χειροκτῖα τῆς.

Αἱ δύο γυναῖκες κατέβησαν. Ὅτε δὲ ἐξῆλθον εἰς τὴν ὁδόν, ἡ Ἀντωνίνα ἀνεζήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν γραμματοκιδώ-

τιόν τι, ἰδοῦσα δὲ ἐν, ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν ἐκ τοῦ στηθοδέσμου τῆς καὶ ἔριψεν αὐτήν, διερχομένη, εἰς τὸ κιβώτιον.

— Πρὸς ποῖον γράφετε; ἠρώτησεν ἡ Ἀγγελικὴ.

— Γράφω πρὸς τὴν Δελφίνην, ἡ ὁποία δὲν ἤλθε νὰ με ἴδῃ ἀπὸ τόσων ἡμερῶν.

Ἡ Δελφίνη ἦτο συμμαθήτρια τῆς δεσποινίδος Δεβῶ.

Ἦτο τὸ πρῶτον ψεῦδος τῆς Ἀντωνίνας, καὶ ὅμως δὲν μετεμέλετο δι' αὐτὸ τούναντίον ἦτο ὑπερήφανος, ὡς ἐπὶ καλῇ τινὶ πράξει.

Καὶ δὲν ἦτο τρώντι μίαν καλὴν πράξιν; Ἀποδείξεις τούτου ὅτι ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν ἡ Ἀντωνίνα ἦτο εὐθυμος, ὅσον οὐδέποτε.

Εὐτυχῆς ἡ ἡλικία, καθ' ἣν ἡ καρδία αἰσθάνεται ἐν βραχεῖ λύπας καὶ χαρᾶς ἀνευ αἰτίας... Ὁμοιάζει πρὸς τὰς ἡμέρας ἐκείνας τοῦ ἔαρος, αἰτίνες ἀρχονται μὲ βροχὴν καὶ περὶ τῶν ὁποίων τὸ τέλος αἱ νεανίδες δύνανται νὰ τρέξουν εἰς τοὺς ἀγρούς, ὡς νὰ μὴ εἶχε βρέξῃ ἀπὸ ἔτους.

Θ'

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ὁ Γουσταῦος εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἐδμόνδου, ὅπου εὔρε μόνον τὴν ἐπιστολήν, ἣν οὗτος τῷ εἶχεν ἀφήσῃ.

— Ἄς εἶναι, εἶπεν ὁ Δωμών, φαίνεται, ὅτι χωρὶς ἄλλο τοῦτο ἔπρεπε νὰ συμβῇ.

Καὶ ἀνέμεινεν.

Ὁ Ἐδμόνδος εἰσῆλθε περιχαρῆς καὶ συστρέφων ἐν ταῖς χερσὶ τὴν συνταγὴν τοῦ κυρίου Δεβῶ, ἣν μάλιστα οὐδ' εἶχεν ἀναγνώσῃ.

— Αἱ, λοιπόν; . . . εἶπεν αὐτῷ ὁ Γουσταῦος τρυχῶς, βλέπων αὐτὸν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ πορεύσῃ τὴν ἀνησυχίαν, εἰς ἣν τον ἐνέβαλλεν ἡ ἐπίσκεψις, τὴν ὁποίαν ἠθέλησε νὰ παρακωλύσῃ.

— Αἱ, λοιπόν; εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος γελῶν. Ἐχεις τὸ ἦθος περιφοβῶν.

— Εἶδες τὸν κύριον Δεβῶ; ἐξηκολούθησεν ὁ Γουσταῦος, καθησυχάσας ἐκ τοῦ ὕφους τοῦ φίλου του.

— Καὶ βέβαια, ἀφοῦ ἐξῆλθον πρὸς τοῦτο.

— Τί σου εἶπεν;

— Τί ἤθελες νὰ μου εἶπῃ; Μοῦ ἔδωκεν αὐτὴν τὴν συνταγὴν.

Ὁ Γουσταῦος ἤρπασε τὴν συνταγὴν, ἣν ἀνέγνω. Παρήγγελλε δίαιταν, ἐπιβαλλομένην συνήθως εἰς ὅλας τὰς μὴ σοβαρὰς ἀσθενείας.

Ὁ Γουσταῦος ἀνέπνευσεν.

— Ὑπάγωμεν νὰ προγευματίσωμεν, εἶπεν, ἡ μήτηρ σου μὰς περιμένει.

— Ὑπάγωμεν ἀλλὰ τί εἶχες νὰ μου εἶπῃς, συστήσας με νὰ μὴ ἐξέλθω, πρὶν σὲ ἴδω.

Ὁ Γουσταῦος διετέλει ἐν ἰκανῇ ἀμηχανίᾳ.

— Ἦθελα νὰ σε προσκαλέσω νὰ δειπνήσωμεν, τῷ εἶπε τυχαίως.

— Καὶ ποῦ;

— Εἰς τῆς Νισσέττας.

— Σήμερον;

— Σήμερον.

— Δέχομαι εὐχαρίστως. Ἄλλο τίποτε;

— Τίποτε.

— Θὰ δειπνήσωμεν εἰς τῆς Νισσέττας.

— Τότε, ἀμέσως μετὰ τὸ πρόγευμα, θὰ ὑπάγω νὰ τὴν εἰδοποιήσω νὰ μὰς περιμένῃ χωρὶς ἄλλο.

Οἱ δύο νέοι μετέβησαν παρὰ τῇ κυρίᾳ Δεπερέ.

— Θὰ ὑπάγῃ εἰς τοῦ κυρίου Δεβῶ; ἠρώτησεν αὕτη χαμηλῇ τῇ φωνῇ τὸν Γουσταῦον.

— Ἐπήγεν, ἀπεκρίθη ὁ Δωμών.

— ὦ, Θεέ μου! ἐπιθύρυσεν ἡ νεαρὰ μήτηρ.

— Ἠσυχάσατε, κυρία, ὁ Ἐδμόνδος δὲν ἔχει τίποτε νὰ φοβηθῇ.

— Τί εἶπεν ὁ ἰατρός;

— Παρήγγειλε κρέας ψητὸν καὶ οἶνον τοῦ Βορδῶ, εἶπεν ὁ Γουσταῦος μειδιῶν, παραγγελίαν ἀνθρώπου μὴ ἠξεύροντος τί νὰ παραγγείλῃ.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δεπερέ, ἀναθαρρήσασα καὶ σφίγγουσα τὴν χεῖρα τοῦ Γουσταῦου.

— Τί ἔχετε λοιπὸν καὶ κρουφομιλεῖτε οὕτως; ἀνέκραξεν ὁ Ἐδμόνδος, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχε διαφύγῃ ἡ ταπεινὴ τῇ φωνῇ συνομιλία τῆς μητρὸς μετὰ τοῦ φίλου του· δὲν εὐρίσκει, ἀγαπητὴ μου μητέρα, ὅτι ὁ Γουσταῦος ἔχει σήμερον τὸ ἦθος ὅπως ἀστέον;

— Ἡρώτων τὴν μητέρα σου, εἶπεν ὁ Γουσταῦος, μήπως θὰ δυσηρεστεῖτο, ἐάν σὲ παρελάμβανον νὰ δειπνήσῃς μαζὴ μου.

— Καὶ ἀπεκρινόμενη εἰς τὸν Γουσταῦον, ὅτι οὐδὲν ἐξ ὧσων σὲ εὐχαριστοῦσι μὲ δυσηρεστεῖ, προσέθηκεν ἡ κυρία Δεπερέ, λαμβάνουσα διὰ τῶν δύο χειρῶν τὴν κεφαλὴν τοῦ υἱοῦ τῆς καὶ καταφιλοῦσα αὐτὸν δι' ὅλων τῶν δυνάμεων.

Ἡδύναντο νὰ λαλῶσιν ἀφόβως περὶ τῆς εἰς τοῦ κυρίου Δεβῶ ἐπισκέψεως τοῦ Ἐδμόνδου, ἀφοῦ πάντες εἶχον καθησυχάσῃ, καὶ αὐτὴ μάλιστα ἡ μήτηρ του παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ διηγηθῇ τὰ κατ' αὐτήν, ὅπερ καὶ ἐγένετο ἀμέσως· τοσαύτην οὕτως ἠσθάνετο ἡδὴ εὐχαρίστησιν, συνδιαλεγόμενος περὶ τῶν ἀφορώντων τὴν Ἀντωνίαν.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ὁ Γουσταῦος, καταλιπὼν τὸν Ἐδμόνδον καὶ τὴν μητέρα του, ἔδραμεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Νισσέττας, ἣν εὔρεν ἐργαζομένην, ὡς πάντοτε, παρὰ τὸ παράθυρον.

— Ὁ Ἐδμόνδος θὰ δειπνήσῃ μαζὴ μὰς ἐδῶ, τῷ εἶπεν εἰσερχόμενος.

— Διατί δὲν μοῦ το ἀνήγγειλες ἐνωρίτερον; εἶπεν ἡ Νισσέττα μὲ ὕφος δυσαρρεσκείας, θὰ δειπνήσωμεν ἄσχημα.

— Μὴ ἀνησυχῆς διὰ τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ Γουσταῦος, λαμβάνων τὴν χარიέσσαν κεφαλὴν τῆς ῥαπτρίας καὶ καταφιλῶν αὐτὴν ἐπὶ τῶν δύο παρειῶν, θὰ παραγγείλω νὰ στείλωσι τὸ δεῖπνον. Σὺ θὰ προμηθεύσῃς μόνον τὰ ποτήρια, τὰς παροψίδας, τὰ χειρομακτρα καὶ τὰ μαχαίροπύθρονά. Ἐχεις ἀπὸ ὅλα αὐτά, δὲν

εἶν' ἔτσι; Ἐπὶ πλέον δύο κοτελέττας διὰ τὸν Ἐδμόνδον.

— Μήπως δὲν ἔχω ἀπὸ ὅλα, καὶ μάλιστα πλέον ἀπὸ ὅ,τι μὲ χρειάζεται; εἶπεν ἡ ὠραία νεανίς, ἀσπαζομένη καὶ αὐτὴ τὸν Γουσταῦν. Μήπως δὲν εἶμαι, χάρις εἰς σέ, ἡ εὐτυχιστάτη τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου;

Ἔστις θὰ ἐπεθύμει νὰ παραστῇ θεατῆς ἔρωτος νέου, ἐλευθέρου, εὐτυχούς, ἀνεξαρτήτου, οὐδὲν ἄλλο εἶχε νὰ κάμῃ παρὰ νὰ ἡμιανοίξῃ μίαν στιγμὴν τὴν θύραν τῆς Νισσέττας καὶ νὰ τὴν θεωρήσῃ περιπτυσσομένην διὰ τῶν δύο λευκῶν αὐτῆς βραχιόνων τὸν τράχηλον τοῦ ἀνδρός, ὃν ἠγάπα.

— Λοιπὸν εἰς τὰς ἑξ ἑκά εἶναι τὰ πάντα ἔτοιμα; προσέθηκεν ὁ Γουσταῦς ἀπερχόμενος.

— Ἔσο ἡσυχος, ἀπεκρίθη ἡ Νισσέττα, ἀλλὰ στείλε γρήγορα ὅ,τι ἔχεις νὰ στείλῃς.

Ὁ Γουσταῦς κατέβη φθὰς δὲ εἰς τὴν ὁδόν, ἐστράφη καὶ εἶδε τὴν ξανθὴν κεφαλὴν τῆς ἐρωμένης του, ἥτις τῷ προσεμειδίᾳ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθέων, δι' ὧν τὸ παράθυρόν της ἦτο κεκοσμημένον.

Εἰσῆλθεν εἰς τι κατάστημα ἐδωδίων καὶ παρήγγειλεν ὅ,τι τῷ ἐχρειάζετο. Τὴν πέμπτην μετέβη νὰ παραλάβῃ τὸν Ἐδμόνδον, ὃν εὗρεν ἀναγινώσκοντα εἰς τὴν μητέρα του τὸ βιβλίον, ὅπερ τὸν εἶχεν ἀποστείλῃ νὰ ἀναζητήσῃ τὴν προτεράϊαν, μετὰ τινὰ δὲ λεπτὰ οἱ δύο νεανίαι, κατελθόντες, διηθυθύνθησαν πρὸς τὴν ὁδὸν Γοδώ.

Εὐρον τὸ δεῖπνον παρατεθειμένον ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Νισσέττας.

Ὁ καιρὸς ἦτο θαυμάσιος, τὸ παράθυρον ἀνοικτόν, ὁ ἥλιος ἔπαιζε φαιδρὸς ἐπὶ τῶν κρυσταλλίνων ποτηρίων καὶ τῆς λευκότητος τοῦ τραπεζομανδύλου. Τὸ πᾶν, πέραξ τῶν τριῶν νέων, ἦτο ἀπλοῦν, ἀλλ' εὐθυμον, μέτριον, ἀλλὰ χάριον, καὶ ἄρωμα νεότητος, ἔαρος, καὶ φαιδρότητος ἐπλήρου τὸν μικρὸν ἐκεῖνον θάλαμον.

Ἀλλὰ, θὰ μοι εἴπητε, ὁ Γουσταῦς ἦτο πλούσιος καὶ ἠγάπα τὴν Νισσέτταν. Πῶς συνέβαινε λοιπὸν ν' ἀφίρῃ αὐτὴν ἐν τῷ μικρῷ οἰκήματι, ἔνθα τὴν εἶχε γνωρίσῃ, ἀντὶ νὰ παράσχῃ αὐτῇ ἕτερον μεγαλεῖτερον καὶ μᾶλλον ἀνάλογον πρὸς τὴν περιουσίαν καὶ τὰς ἑξεις του;

Εἰς αὐτὸ θ' ἀποκριθῶ ὅτι τοῦτο συνέβαινε, ἀκριβῶς διότι ἦτο πλούσιος, διότι ἠγάπα τὴν ἐρωμένην του καὶ διότι ἡ ἐρωμένη του ἠγάπα αὐτόν· διὰ τοῦτο λοιπὸν ὁ Γουσταῦς τὴν εἶχεν ἀφήσῃ ὅπου τὴν εἶχε γνωρίσῃ, παρέχων αὐτῇ ἐν τοῦτοῖς θαυμάσιαις πάντα τ' ἀναγκαῖα.

Οὕτως ἐν τῷ μικρῷ αὐτῆς οἰκήματι τῶν τριακοσίων φράγκων κατ' ἔτος ἡ Νισσέττα ἐκέκτητο πᾶν ὅ,τι πολλὰ γυναικῆς δὲν ἔχουσιν ἐν οἰκήματι πολλῷ μᾶλλον πολυτελεῖ. Κατὰ πρῶτον εἶχε πάντοτε χρήματα.

Εἶναι ἀληθές ὅτι αἱ ὀρέξεις αὐτῆς ἦσαν τόσον ἀπλάι, ὥστε ἐδαπάνᾳ πολλὰ ὀλίγα· ἔπειτα εἶχεν ἀφθονίαν ἀσπορροῦχων καὶ

ἐνδυμάτων, ἅτινα κατεσκεύαζε μόνῃ καὶ τὰ ὅποια δὲν τῇ ἐπήγαινον χειρότερα ἔνεκα τούτου. Ἐὰν δὲν εἶχε πολλὰ κοσμήματα, προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἠθέλησε νὰ ἔχῃ, καὶ ἐὰν τέλος εἰργάζετο ἀκόμη, ἔπραττε τοῦτο, ἐξ ὑπολογισμοῦ ὑπαγορευομένου ὅπως ἐκ καρδίας, ἐπιμένουσα πάντοτε νὰ ἐργάζεται.

Βεβαίως ὁ Γουσταῦς εἶχεν ἐπιθυμίαν, καὶ τοῦτο ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐγένετο ἐραστῆς τῆς, ὅπως αὐτὴ μετοικήσῃ, ν' ἀντικαταστήσῃ τὰ καρούνα ἐπιπλα δι' ἄλλων ἐκ ῥοδοξύλου, τὰ μικρὰ ἐκ μερινοῦ περιώμια διὰ καζιμιρίου τῶν Ἰνδιῶν καὶ τὴν ἐργασίαν διὰ τῆς ὀκνηρίας· ἀλλ' ἡ Νισσέττα δὲν εἶχε συναίνεσιν εἰς τὴν μεταβολὴν ταύτην, ἡ Νισσέττα εἶχεν εἶπῃ τῷ Γουσταύῳ:

— Ἐὰν μὲ ἀγαπᾷς δι' ἐμέ, ἀγάπα με ἐδῶ. Ἄφησέ με νὰ δεχθῶ μόνον ὅ,τι δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ πορρίψω καὶ ὅσον αἱ ἑξεις τῆς πολυτελείας καὶ τῆς εὐζωίας σοὶ καθιστῶσιν ἀναγκαῖα νὰ εὐρίσκῃς ὅπου πηγαίνεις. Εἶμαι εὐτυχῆς ἐδῶ, μὲ ἐλάχιστα πράγματα θὰ ἔχω πᾶν, ὅ,τι μοῦ χρειάζεται. Εἰς τὸ μικρὸν αὐτὸ οἶκημα εἶμαι ἐρωμένη σου, εἰς ἄλλο κανέν, ὅπου θὰ ἐδαπάνᾳς πολλὰ χρήματα, θὰ ἤμουν παλλακίς σου. Ἐρχοῦ νὰ με βλέπῃς καθ' ἐκάστην, τοῦτο μόνον ζητῶ παρὰ σοῦ, καὶ ἀφησέ μου τὴν μικρὰν ματαιότητα νὰ φρονᾷ ὅτι δὲν εἶμαι ἐκ συμφέροντος ἰδικῆ σου.

Ὁ Γουσταῦς ἐνόησε τοὺς διαταγμῶς τῆς Νισσέττας καὶ ἀπεδέχθη αὐτοὺς εὐδαιμόνως, διότι ἀπεδείκνυον ὅτι ἡ ἐρωμένη του εἶχε καρδίαν ἐπιδεικτικὴν πάντων τῶν ἀγαθῶν αἰσθημάτων καὶ ὅλων τῶν ἀγαθῶν ἰδεῶν. Δὲν ἐπέμεινε λοιπὸν ἠθέλησε μόνον ὅπως, ἀφ' ἧς ἡμέρας αὐτὴ τῷ εἶχεν εἶπῃ ὅσα ἀφηγήθημεν ἀνωτέρω νὰ καταστῇ αὐτὴ ἐν τῷ μέτρῳ τῶν διαθέσεων καὶ ἀνγκῶν αὐτῆς ἡ εὐτυχιστάτη τῶν ἐν Παρισίοις γυναικῶν καὶ ἦτο τῶν ὀντι τοιαύτη.

Ἐὰν τὴν ἐβλέπετε τὴν πρωίαν ἐγειρομένην χαρίεσσαν, προσμειδιῶσαν ἑαυτῇ ἐν τῷ ἐπὶ τῆς ἐστίας κατόπτρῳ, ἀνοίγουσαν τὸ παράθυρόν της, ποτίζουσαν τὴν θύνην της, ἐνδουμένην, κάμνουσαν τὰ βοστρύχια τῆς, διότι ἡ κόμη τῆς Νισσέττας ἦτο ἡ μεγάλῃ αὐτῆς φιλαρέσκεια, περιφερομένην εἰς ἀπάσας τὰς γωνίας τοῦ μικροῦ αὐτῆς δωματίου, ἄδουσαν καὶ τέλος καθημένην ἐπὶ τῆς ἑδρας αὐτῆς καὶ ἐργαζομένην, θὰ ἐνομίζετε ὅ,τι βλέπετε πτηνὸν ἐν τῷ κλωβῷ του.

Πλὴν τοῦτο ἡ Νισσέττα ἀνεγίνωσκεν, ἀλλὰ δὲν ἀνεγίνωσκεν ὅ,τι συνήθως αἱ γριζέται. Ἡ Νισσέττα ἀνεγίνωσκε τὰ καλὰ βιβλία. Εἶναι ἀληθές, ὅτι πρὸς τοῦτο τὴν ὠδήγει ὁ Γουσταῦς, οὐτινος αἱ κλίσεις ἦσαν ἀγνόταται.

Διήρχετο ἀπάσας τὰς ἐσπέρας τῆς, καθ' ἃς οὗτος δὲν ἤρχετο, ἀναγινώσκουσα, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναγινώσκῃ, χωρὶς νὰ τρώγῃ τι. Ἐμάσσα συνεχῶς ζαχαρωτά, ἅτινα ὡσαύτως ἐφρόντιζε νὰ τῇ προμηθεύῃ ὁ Γουσταῦς.

Σπανίως συνέβαινε νὰ ἔλθῃ, μὴ κομίζων σακκιδιον ζαχαρωτῶν ἀμυγδάλων ἢ καστάνων ζαχαροπήκτων, τῶν δύο ἀδυναμιῶν τῆς Νισσέττας. Ὅσῳ περισσότερον συνεκινεῖτο ἐκ τῆς ἀναγνώσεώς της, τόσῳ περισσότερον ἔτρωγεν. Εἶχε καταφάγη κυτίον καρπῶν ζαχαρωτῶν, ἀναγινώσκουσα τὸν *Φρειδερίκον καὶ τὴν Βερερέιταν*.

Ἡ Νισσέττα ἐνόει τὰ πάντα καὶ διελέγετο περὶ πάντων. Ἐγραφε μετ' ὀρθογραφίας ἐσφαλμένης χαριεστάτην ἐπιστολὴν κατὰ τε τὸ ὕφος καὶ τὸ αἶσθημα. Ποῦ ἐφέρετο ἡ Νισσέττα; οὐδ' αὐτὴ ἐγίνωσκεν.

Τὸ βέβαιον δι' αὐτὴν ἦτο, ὅτι ὁ Γουσταῦς ἦτο εὐγενῆς καρδία, καὶ τὸν ἠγάπα δι' ὅλης αὐτῆς τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ δὲν ἔβλεπε μακρότερον τούτου. Δι' αὐτὴν μέλλον ἦτο ἡ ὥρα, καθ' ἣν ὁ Γουσταῦς ἔμελλε νὰ ἔλθῃ, ὅπως τὴν ἴδῃ.

Ἡ Νισσέττα δὲν εἶχεν οὐδὲ πατέρα, οὐδὲ μητέρα, οὐδ' οἰογένειαν. Ἀπαντες εἶχον ἀποθάνῃ, ὅτε αὐτὴ ἐμαθήτευεν ἀκόμη, ἡ δὲ ἔμπορος τῶν συρῶν, παρὰ τῇ ὁποῖα εἰργάζετο, προὔδιδασεν αὐτὴν ταχέως εἰς τὴν θέσιν πρώτης ἐργατρίας καὶ τὴν ἐκράτησε παρ' ἑαυτῇ.

[Ἔπειτα: συνέχεια]. ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

Κα: Ο. Ν. ΧΜΕΛΙΕΦ

Η ΤΡΙΧΑΠΤΟΠΟΙΟΣ

Ῥωσικὸν Διήγημα.

[Συνέχεια]

Ε'

Τὴν ἐπαύριον ἐνεταφίασαν τὴν μητέρα τῆς Μάσσας, αὐτὴ δὲ, χύνουσα ἄφθονα δάκρυα ἀπέκοψεν ἡ ἰδία τὴν κόμην της.

Ἡ Εἰρήνη προσδιώρισεν αὐτῇ ἐργασίαν εἰς τὴν αὐλὴν τῶν κτηνῶν, ὅπως καθαρῶς τὴν κόπρον. Ἡ Μάσσα ὑπέκυψεν ἀγογγύστως Ἐργάζεται ἡ ταλαίπωρος, καὶ ἐκάστοτε στεναίνει βαθέως, καὶ ὡς ν' ἀποδιώκῃ βραχέως σκέψεις, ἀνατινάσσει τὴν κεφαλὴν της, καὶ ἄρχεται αὐθις ἐργαζομένη. Καὶ ὅταν κατηνύσθη ἡ θλίψις ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς μητρὸς της, ἤρξατο πάλιν νὰ ἄδῃ καὶ γελᾷ. Εἰς τὴν αὐλὴν τῶν κτηνῶν, ὡς καὶ εἰς τὸ χωρίον, πάντες τὴν ἠγάπησαν πλέον ἢ πρότερον.

Ἐφθόνησε καὶ τὴν εὐτυχίαν ταύτην ἡ Εἰρήνη.

Ἐξέλεξε στιγμὴν τινὰ, καθ' ἣν ἡ κυρία διετέλει μᾶλλον ἐξωργισμένη, καὶ τῇ λέγει:

— Καὶ τί προστάζετε νὰ κάμωμε μετ' ἡ Μάσσα; Τὸ ἔξερετε πῶς ἔμεινε μόνῃ τώρα. Καὶ κορίτσι πρᾶγμα, χωρὶς οἰογένεια, δὲν εἶνε καλὸ, γιὰτὶ πέρνου ἀέρα τὰ μυκτὰ της. Καλὰ θὰ κάμωμε νὰ τὴν παντρέψωμε ὁ ἄνδρας, ὅπως καὶ νὰ πῆς, εἶνε κεφαλὴ, ἔμπορεῖ καὶ νὰ τὴν προσέχῃ καὶ νὰ τὴν συμβουλεύῃ.

— Ἄς τὴν παντρέψουν τὸ λοιπὸν! ἀπεκρίθη ἡ κυρία.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀπέβαλε τὴν Μάσσαν αὐτὴ, οὐδὲ ποτε ἔκτοτε ἔκαμε λόγον περὶ αὐτῆς καὶ μάλιστα εἶχεν ἀπαγορεύσει

νά αναφέρωσι περί αὐτῆς ἐνώπιόν της.

— Καί δὲν εἶνε κ' εὐκολο πρᾶγμα γιὰ νὰ 'παντρέψῃ κανεὶς μιὰ τέτοια σὺν αὐτῇ. Ἀπὸ τοὺς χωριανοὺς ἐδῶ, ὁ καθένας θὰ τὸ πάρει γιὰ προσβολή· «κουρεμένη καὶ κλέφτρα νὰ πάρω!» θὰ 'πῃ. Νὰ 'βοῆ ἀκόμη καὶ τὸ διαβολὸ τοῦ ἀνεὶς μ' αὐτὴν! λέγει· ἡ Εἰρήνη.

— Τότε λοιπὸν δώσετέ την σὲ μουζικο! ἐφώνησεν ἡ κυρία ἐν ἀγανακτήσει. Κάμετε ὅπως θέλετε, κ' ἀφήσετε ἐμένα ἡσυχῇ.

Αὐτὸ ἤθελε καὶ ἡ Εἰρήνη! Εἶχεν ἤδη πρῶίμως κατὰ νοῦν μετὰ τίνος ἔμελλε νὰ ὑπανδρεύσῃ τὴν Μάσσαν.

Κατῶκει εἰς τὸ χωρίον Βασιούνην μέθυσός τις μουζικὸς ὀνομαζόμενος, Παντελῆς. Καὶ τόσον ἀνάξιος καὶ ἀχρηστος ἀνθρώπος ἦτο, ὥστε καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀγγαρείαν ἔπαυσαν νὰ τὸν πέρουν, καὶ τὸν διώρισαν φύλακα τοῦ δεσποτικοῦ δάσους. Ἡτό ποτε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν καιρὸν τοῦ νυμφευμένου, ἀλλ' ἡ σύζυγός του δὲν ἔζησεν ἐπὶ μακρὸν· τῷ ἀπῆκε δύο τέκνα καὶ ἀπέθανεν, ὅπερ ἔκαμεν αὐτὸν νὰ ἐπιδοθῇ μετὰ πλείονος ζέσεως εἰς τὴν κραιπάλην καὶ ἐδαπάνησε πᾶν ὅ,τι εἶχε. Τὰ τέκνα τοῦ περιήρχοντο τὰ χωρία ἐπαίτουντα. Ὁ δημογέρον τοῦ χωρίου ἀνέφερον ὅτι ὁ Παντελῆς εἶνε τάχα γέρος, καὶ ποιοὺς ἔξερει ἂν θὰ κάμῃ καὶ παιδιὰ.

Μ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν μέθυσον Παντελῆ, ἀπεφάσισεν ἡ Εἰρήνη νὰ ὑπανδρεύσῃ τὴν Μάσσαν. Ὅλο τὸ χωριὸ ἐλυπήθηκε ὅταν ἀκουσε αὐτὴν τὴν εἰδήσιν. Ὅσον κ' αὐτὸ τὸ ὄρατο κορίτσι, τὸ φρόνιμο, τὸ καλλίτερο, ἔμπορεῖ νὰ 'πῃ κανεὶς, τοῦ χωριοῦ, καὶ νὰ χαθῇ ἔτσι δά!

Μετήγαγον τὸν γαμβρὸν εἰς Λήκοβο. Ἦρχοντο νὰ τοὺς ὑπανδρεύουν. Ποιὸς εἶδε καὶ δὲν ἐλυπήθηκε! Οὔτε νὰ σταθῇ οὔτε νὰ καθῆσῃ, οὔτ' ἕνα λόγῳ νὰ 'πῃ δὲ ἔξερη, μόνο φασχὴ μὲ τὴ μύτη του καὶ κυττάζει ὄλους κάτω ἀπ' τὰ φρύδια του. Ἀρκούδα κατὰμονη! Τὸν ἔβλεπε καὶ σ' ἐπιβάναν τὰ γέλοια. Ὅλαις ὅσαις ἦταν ἐκεῖ δὲν εἰμποροῦσαν νὰ κρατηθοῦν, ἔκλαιγαν καὶ ἔλεγαν: «Τὴν καυμένη, τὴν καυμένη τὴ Μάσσα μας, τὴν ἀμοιρῆ!»

Μετὰ τὸν γάμον, τόσῃν πολλὴν βότταν ἐπιεν ὁ γαμβρός, ὥστε δὲν εἰμποροῦσε πλέον νὰ σταθῇ καὶ ἦλθεν εἰς διαπληκτισμοὺς πρὸς τὸν ἡνίοχον τοῦ κυρίου.

Ἦπῃρχε συνήθεια κατὰ τὴν ἀρχαιότητα τὴν ἐπαύριον τῶν γάμων, νὰ ὑποβάλλωσι τὰ σεβάσματά των εἰς τοὺς αὐθέντας των οἱ νεόνυμφοι, καὶ νὰ φέρωσι γαμήλια τινὰ τραγήματα εἰς αὐτοὺς, οἷον πλακουττία, κολλύρια, κάρνα, ὠά, οἱ δὲ αὐθένται ἀνταπέδιδον αὐτοῖς τὰ ἴσα. Ἡ κυρία τότε εἶχε καταστῆ λίαν μελαγχολικὴ καὶ βροθύμος, ἤρχησε δὲ καὶ νὰ πάσχη, ὥστε σπανίως ἐξήρχετο ποτε τῆς οἰκίας.

Ἐμελαγχόλει ἡ κυρία διὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς φαιδρᾶς Μάσσας της, ἀλλ' ἡ ὑπερηφάνειά της δὲν τῇ επέτρεπε νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὴν· δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ ὅτι ἐκεῖνη εἶχε καταγελάσῃ δῆθεν

τῆς εὐταρκίας της, ἐνώπιον ὄλων τῶν ὑπηρετῶν. Πάντα ταῦτα ἐπωφελουμένη ἡ Εἰρήνη, ἀπέκρυψε τὸν γάμον τῆς Μάσσας καὶ δὲν επέτρεψεν εἰς τοὺς νεόνυμφοις τὴν εἴσοδον, ἀντὶ δὲ τῶν δεσποτικῶν δώρων ἔφερε τῇ Μάσσᾳ τὸ προσκεφάλαιον μετὰ τῶν καρφίδων καὶ ξυλακρίων, ἐφοῦ ἔπλεκεν ἄλλοτε τὰ τριχάπτα, καὶ ταινίαν ἡμιτελοῦς τριχάπτου.

— Νά, τῆς λέγει, Μαρίτσα, σοῦ τὰ στέλνει ἡ κυρία. Εἶνε πολὺ ἀκόμη θυμωμένη μαζὺ σου! «Πήγαίνέ τα, λέγει, Εἰρήνη, καὶ νὰ μὴν ἰδοῦν τὰ μάτια μου τὴν κλέφτρα!» Πόσα τῆς ἔκαμα, πόσα τῆς εἶπα, ἀδύνατο· οὔτε γύρισε νὰ ἰδῇ.

Πάντες ἐγνώριζον, ὅτι ἡ Εἰρήνη ψεύδεται, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμων νὰ ὀμιλήσωσι. Πάντας ἐφόβιζεν ἡ τύχη τῆς Μάσσας· καὶ ἡ Μάσσα ἐγνώριζε τοῦτο. Ἠγέρθη, ὑπεκλίνατο βαθέως καὶ ἔλαβε τὸ προσκεφάλαιον.

— Σὰς εὐχαριστοῦμε πολὺ, τῆς λέγει, Εἰρήνη Μιχαήλοβνα· καὶ γι' αὐτὸ εὐχαριστοῦμε τὴν εὐγενεῖά σας.

Κάποιος ἀπὸ τοὺς ξένους μόλις εἰμποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλοια, καὶ κάποιος ἄλλος ἀνέπνευσε ἀπὸ εὐχαρίστησιν, ἡ δὲ Εἰρήνη πελιδνῆ γενομένη διολίσθησεν ἐξελθούσα.

Ἡ Μάσσα καὶ πρὸ καὶ μετὰ τὸν γάμον ἦτο σεμνοπρεπῆς καὶ φαιδρᾶ ὡς πάντοτε. Μόνον ὅταν ἐπεσκέπτετο τὸν τάφον τῆς μητρὸς της ἔκλαιε πολὺ καὶ ἐκόπτετο ἀλλὰ καὶ τούτου παρερχομένου ἀνελάμβανεν αὐθις τὴν προτέρην εὐθυμίαν της· τ' ἄλλα κορίτσια τὴν κλαῖν' κ' ἐκεῖνη χιμογελά.

— Δὲν πειράζει, ταῖς λέγει, ἀδελφούλαις μου, φέγγει καὶ ὁ στῆ Βασιούνη ὁ ἥλιος.

— Κι' αἰ· ὁ ἀντρας σου ὁ κακοῦργος; τῆς λέγουν.

— Ὅθ' ἔπῃ, πῶς ἔτσι ἤθελεν ὁ Θεός· τῆς μοίρας μου ἦταν, αἰ, δὲ θὰ μὲ σκοτώσῃ δά. Ἐπειτα ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ μερῶσῃ καὶ θηρίῳ ἀκόμη.

Καὶ τὰ ἐπήγαγε καλὰ μὲ τὸν Παντελῆ της· ὅταν δ' ἐπινεν αὐτὸς καὶ ἤρχιζε νὰ διαπληκτιζοῖται, ἐκεῖνη ἐπενέβαινε καὶ κατεπράυνε τοὺς νέους χωρικοὺς. Ἐκεῖνοι δὲ ἀπαντες ἠγάπων καὶ ἐσυμπόνουν αὐτὴν καὶ δὲν ἔβλαπτον τὸν Παντελῆ.

Προέπεμψαν αὐτὴν ἐκ Ληκόβου ὡς προέπεμπουσι νεκρὸν εἰς τὸν τάφον. Δὲν ἔμεινε ἀνθρώπος εἰς τὸ χωριὸ ποῦ νὰ μὴ τὴν λυπηθῇ.

Ἐκ τοῦ πύργου τῶν δεσποτῶν της περιέπεσαν ἡ Μάσσα εἰς τὴν ἀθλίαν καὶ ἐλεινήν καλύβην τοῦ συζύγου της. Οὔτε ποτήρια, οὔτε πινάκια, οὔτε μίκα καθαρὰ γωνία, οὔτε τὸ παραμικρὸν κατοικίδιον ζῶον! Παντοῦ ἐρήμωσις καὶ ἐλεεινότης. Ἄν ἦτον ἄλλη, δὲν ἠξέυρω τί θὰ ἐπάθαινε. Ἡ Μαρία ὅμως, τίποτε! Ἐν πρώτοις ἤρχισε νὰ πλύνῃ καὶ καθαρίζει, τὸ ἐσπέρας δὲ νὰ ἐπισκευάζῃ τὰ φορέματα τοῦ συζύγου της.

Ἀκολουθῶς, ὅταν ἐτακτοποιήθη, ἤρ-

χισε νὰ πωλῇ τὰς ἐσθήτάς της. Πλησίον τῆς Βασιούνης καὶ τότε ἀκόμη κατῶκον πολλοὶ ἄστοι, καὶ εἰς τὰς γυναῖκας τῶν ἀστῶν αὐτῶν ἐπώλει τὰς ἐσθήτάς της, καὶ διὰ τοῦ ἀντιτίμου αὐτῶν κατόρθωσε ν' ἀγοράσῃ εὐτελεῖ τινὰ χρῆσιμα ἀγγεῖα, πέντε ὄρνιθας μετ' ἀλέκτορος, ἀμνάδα καὶ χοῖρον καὶ ἤρχισε νὰ ἐνδύηται ὅπως ὄλοι αἱ χωρικαὶ τῆς Βασιούνης· οὐδ' ἐπαίρετο, ὡς χρηματίσασα εἰς τὴν ἀτομικὴν ὑπηρεσίαν τῆς κυρίας, καὶ ὡς ἐκ τῆς ἀπλότητος αὐτῆς καὶ τῆς κακῆς μοίρας της ὄλοι τὴν ἠγάπησαν.

Ἐγκατασταθεῖσα πλέον ὀλοσχερῶς κατόρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἐπαίτουντα τέκνα τοῦ Παντελῆ, τὰ ὁποῖα περιέθαλψε καὶ ἐπεριποιήθη. Τὰ παιδιὰ ἠγάπησαν αὐτὴν. Κατ' ἀρχῆς ἡ νέα αὐτῆ κατὰστασις λίαν εὐηρέσκει τὸν Παντελῆ, ὅστις προσμειδία ἤδη εἰς πάντα, οὐδεὶς λόγος τοῦ δυσηρέσκει τὴν σύζυγόν του, μάλιστα δὲ ἤρξατο νὰ πίνῃ σπανιώτερον. Ἄπαντες εἰς Βασιούνην ἐθαύμαζον. Καὶ τὰ πάντα θὰ ἔβαινον κατ' εὐχὴν, ἂν δὲν ὑπῆρχον αἱ κακκί τῶν ἀνθρώπων γλώσσασι.

[Ἔπεται συνέχεια] Α. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων πρωοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Αἱ Ἐγχεῖαι Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès..... δρ. 4.50 (4,70)

«Τὰ Ἐκατομύρια τοῦ κ. Ἰωραμία», μυθιστορία Αἰμιλίου Ρ. σβούργ (τόμ. 2) δρ. 7 (7,50)

«Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Pouson - De - Terrail δρ. 4,50 (4,70)

«Ὁ Πύργος τῶν Φασμάτων», μυθιστορία Ξαβιὲ - Δὲ - Μοντεπὲν δρ. 4.50 (4,70)

«Ἰατροῦ Ἀπομνημονεύματα—Τὸ Περιδέραιον τῆς Βασιλείσσης—Ὁ Ἄγγελος· Πιτοῦ—Ἡ Κόμισσα Σαρνὺ—Ὁ Ἰππότης τοῦ Ἐρυθροῦ Ὄγκου», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (ἅπαντα συνέχεται)..... δρ. 25 [30]

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 14) δρ. 6 [6,60]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Ἰνδιῶν», μυθιστορία Ξαβιὲ - Δὲ - Μοντεπὲν (τόμ. 2) ... δρ. 3 (3,30)

«Ὁ παπᾶ - Κωνσταντίνος», μυθιστορία Ἀλεξὺ..... δρ. 4.50 (4,70)

«Ἡ Ἀδελφούλα», μυθιστορία Ε. Μαζὼ (τόμ. 2) δρ. 2.50 (2,80)

«Τυχάειο Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, διὰ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... δρ. 4 (4,40)

«Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccane..... δρ. 4 (4,20)

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἦτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμᾶς..... 3,50 (3,70)

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν..... δρ. 4 (4,20)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγώ, μετάφρασις Ι. Καρασσούσα (τόμ. 2) δρ. 4 (4,30)

Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50 (60)

» Σολωμοῦ..... » 50 (60)

» Βηλαρᾶ..... » 50 (60)

«Ἀνθρώπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, διὰ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pouson - De - Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς..... Δρ. 4,50 (4,70)